

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARKA ARKAYA
2 BÜYÜK ÇEKİLİŞTE

7
milyon

LİRA TUTARINDA İKRAMİYE

yalnız

İŞ BANKASINDA

TÜRKİYE BANKASI

en fazla ikramiye veren Bankadır

Faaliyet - 7651 - 200

Akbaba

Kırk yıl sonra!

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral, Rauf Ulukut.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydınlik, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Dıvanyolu Modfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 3 — Sayı : 71

5 Aralık 1962

YIL : 41

Bu gazete basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

AKBABA bu sayısıyla kırk yaşıma doldurdu... Kırk gün değil, kırk ay değil, kırk yıl bu!.. Kırk yıl tek şey düşündüm. Kırk yıl tek iş yaptım. Kırk yıl tek sevgiye bağlandım...

Bir işi, bir saat düşünmek insanı bunaltır. Ben Akbaba'yı kırk yıl, günde yirmi dört saat düşündüm dersem şaşmayınız. O, uyurken bile benim şuur altındaki düşüncemdir. Her gece, yatarken baş ucuma iki şey koyarım: Bir defter, bir kalem... En güzel konuları ne zaman yakaladım, bilir misiniz?.. Kaşan uykumu kovalarken!

Akbaba'ya fesle girdik, şapkaıyla çıktık. Arap harfleriyle girdik, lâtîni harfleriyle çıktık. Hilâfetle, saltanatla girdik, Cumhuriyetle çıktık. Medreseyle girdik, okulla çıktık. Çarşafı girdik, mayıyla çıktık... Ve en son, işte görüyorsunuz, demokrasiyle girdik, bereyle, peçeyle, Koçeroyla, hafız okullarıyla çıktık...

Siz söyleyiniz bana:

«Çıktık açık alınla...»

Diye göğsümüzü gere gere onuncu yıl marşını söyleyebilir miyiz bu gün?..

Kırk yıl öncesi düşününüz: Kaç

mallyecimiz vardı? Kaç iktisatcımız vardı? Kaç mühendisimiz vardı? Kaç bankacımız vardı? Kaç doktorumuz vardı? Kaç mimarımız vardı? Türkleyi kurtaranlar, aydınlar çoğunluğu değil, inanmış adamlar azınlığıdır.

Atatürk'ün bir İsmet Paşası vardı. İnönü'nün ise, artık ne Mustafa Kemal'i var, ne İsmet Paşası!

İnansız olmaaz... Güvensiz olmaaz... Hele sevgisiz, hiç, hiç, hiç olmaz!

Ercüment Ekrem'leri düşünüyorum... İbrahim Alâettin'leri düşünüyorum... Reşat Nuri'leri, Mahmut Yesari'leri, Osman Cemal'leri düşünüyorum... Hiç biri, Akbaba'yı benden daha az sevmeli.

Hele Ramız, hele Cemal Nadir, her çıldıkları karikatürde bir öncekini aşmak için kendi kendileriyle yarışmışlardır.

Saydığım isimlerin biraz servi, biraz toprak kokan havası içinde ürperiyorum şimdi... Dün beyaz kâğıtlar üstünde konuşan o isimler, şimdi beyaz mermerler üstünde susuyor!

Kırk yıl sonra etrafıma bakıyorum: İsimler değişmiş, yüzler değişmiş, sesler değişmiş... Ama değişmeyen bir şey var: Gönüller!

Eski ustaların baha biçilmez mirasını genç arkadaşlarım paylaşmış, bana onları rahmetle andırtan bir şevk içinde, bir güven içinde, bıkmadan, usanmadan, her gün yeni bir arayış, yeni bir buluş peşinde koşuyorlar...

Onların size beni arattırmayacaklarını sağlığında görmek, en tatlı sevincim olacaktır. Bunu deneme me izin verirsiniz, değil mi?..

Bir gün, Akbaba'nın ellinci, altmışıncı, yetmişinci yıldönümleri de kutlanacaktır elbet. Ben, o uzak günlerin sevincini şimdiden tatmak ve yeni yeni okurlara zekâlarının en güzel ürünlerini sunan tanımadığım hayal elleri şimdiden muhabbetle sıkılmak isterim...

Büyük Fikret'imiz:

«İki üç katre-i şefkat.. Bu teselli yetişir!»

Der... Ona yeten bana çok bile!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Cenap Muhiddin Kozanoğlu'na:

Mektubunuz, kalbinizin güzel sesini getirdi. Size çok, çok teşekkür ederim.

Y. Z. O.

Kalk borusu!

RAZİYE hanım, gerdanına altını kocaman ponponla pudralarken, göz ucuyla da, aynada süslenen kızını seyrediyordu. Hava, enikonu soğuk olmasına rağmen, kız, sütyenle oturmuş, gözlerini bouyordu.

Raziye Hanım:

— Uzatma öyle, uzatmaaaa!.. dedi.

Kız başını çevirdi, biraz şaşkın:

— Neyi uzatmıyayım anneciğim?..

— Gözünün kenarına çektiğin kuyruğu diyorum, uzatma o kadar... İnsan kısmı, şakaklarına kadar sürme çeker mi?.. Kadın kısmının süsü de, püsi de âdeta olmalı... Neymiş o paskalya yumurtası gibi boyan-

mak?.. Herşeyi kararında bırakmak..

Meziyet tekrar aynaya döndü:

— Anne, nasıl makyaj yapılacağını sen mi iyi bilirsin, ben mi iyi bilirim?.. Sofia Loren'in gözlerini gördün mü sen hiç?..

— Ecnebiye karısı mı o?..

— Evet..

— Öylelerine özeniyorsun zaar.. Ayol onlar istavroza taparlar. Sözümler eşikten dışarı, yüz numarada kâğıt kullanırlar.

— Aman anne, sen de bir işi uzatıkça uzatıyorsun... Ben bilirim nasıl süsleneceğimi..

— Nasıl bilirsen öyle yap... Ama ondan sonra da: «Niye bana kısmet çıkmıyor?» diyerekten hoca hoca dolaşma... Bak, kırk yılın bir başı, felek biraz yüzümüze gülecek oldu, onun üstüne de sen esmayı şıratıyorsun...

— Peki peki, uzatma artık...

Raziye hanım, çenesinin ucunda ki bir kaç tane kılı, cumbızla koparmıya koyuldu. Meziyet gözlerinden sonra kaşlarına geçti. Yüzünü iyice aynaya yaklaştırıp kaşlarının tüyelerini parmaklarıyla düzeltirken, so-kak kapısı çalındı. Raziye hanım:

— Bakiver kapıya, dedi. Aletirlik parası için geldilerse «annem evde yok» dersin... Üç aylıkların zamanında gelsinler...

Kız kapıyı açmaya gitti. Gelen, tabur iramının baldızı Gevşek Bahtiyeye idi:

— Ayol nerelerdesniz şıllıklar? diye, kapıdan içeri yeldirmesini savura savura girdi. Ben aramasam, siltin sene siz de aramıyacaksınız. Ama yani, ne hakikatli ahbablarımsınız yok mu?..

Raziye hanım, hiç istifini bozmadı:

— Ayol kardeşim, dedi, bizim elimiz değil de arıyamıyoruz. Ya sen

Çöpçatan Müdür

ADNAN VELİ

çarşambaları vaaza giderken kapıdan uğrayıversen olmaz mı?..

— Olmuyor işte kardeşim, olmuyor. İnsan kısmının başındaki dert bir tane değil ki... Onbeş gün önce, lâf aramızda, Semiha kürtaja girdiydi, hep onunla uğraşıp duruyorum. Yemektir, çamaşırdır, bulaşıktır, vallahi Radyoda Orhan Boran'ı bile dinliyemiyorum. Eh, iyisiniz işallah.. Şuraya oturayım beş dakikacık... Süslediğinize bakılırsa, galiba bir yere gidiyorsunuz...

— Gideceğiz ama, daha vakit var.

— Aaaaa, Meziyet de süslenmiş.. Ayol ne o böyle, Cumhuriyet Bayramı gibi, ana kız donanmışsınız?

— Bir yere kadar gideceğiz de kardeşim...

— Hayırdır işallah... Belki de bir hayır vardır...

— Eh, Cenab-ı Allah isterse olur..

— Yaaaaa, ayol ne diye söylemiyorsun?..

— Kardeşim, daha ortada fol yok, yumurta yok.. Hele birazcık ümit kapıları açılınsın, yedi mahalleye telâl çıkaracağım vallahi...

— İşallah işallah yâ Rabbim... Ama dur hemşire, dur, dur... Sana bir havadisim var. Hem de fena bir havadis...

— Tövbe estağfurullah... Neymiş havadisim kardeş?..

— Bilmem yalan, bilmem doğru... Nebiye'nin eniştesi söylemiş... Ben de onların yalancısıyım...

— Neymiş, söylesene kardeşim?..

— Ayol, hükûmat, çocuk doğurmayı yasak ediyormuş..

— Ne dedin?..

— Vallahi, yalanım varsa, Allah beni selâmet çıkarmasın... Hükûmat

çocuk doğurmayı yasak ettikten maada, kanuna da madde koyuyormuş...

— Pek iyi anlıyamadım Bahtiyeciğim.. Hükûmatın yasak ettiği ne?

— Hani kardeşim, plân plân diyerekten epidir bir takım lâflar duyuyoruz ya?..

— Eeece?..

— İşte o plân, meğerse, çocuk içinmiş.. Doğurmaya karşı kontrol koyuyormuş. Söz temsili, sinemaya tlyatoraya gidemeyince, hani bazan evde oturup da: «Hiç olmazsa böyle eğlenelim» diyerekten haşır neşir oluyorum ya, ayıptır söylemesi?..

— Bir yaşma daha girdim.. Eeee?..

— İşte artık ona da müsaade yokmuş...

— Niye acaba?..

— İsmet Paşa doğan çocuklara erzak yetiştiremiyormuş...

— Lâ havlele, kuvvete illâ... Ayol biz erzağı zaten bakkaldan alıyoruz. İsmet Paşadan istemiyoruz ki...

— Vallahi orasını, pek iyi bilmiyorum. Ama doğum dediler miydi, hükûmatın işine gelmiyormuş...

— Tevekkeli değil, plân plân diyerekten, ne plânlar hazırlanmış?.. Peki ama hemşire, nereden bileceklerin evin içinde ne olduğunu?..

— Kontrol koyacaklarmış... Doğumun kontrolü diyerekten, evin içinde ne olup bittiğini kontrol edeceklermiş..

— Hani desene ki, pangaların gece bekçisi gibi bir şey...

— Hah, tamaaaam!.. Böyle olursaymış, memleket yükselecekmış...

— Ayol, nefis bu... Lâkırdıdan an-

lar mı?.. Meziyet, sen biraz dışarı ıksana...

— Anneciğim benim size ne zararım var?..

— Olsun... İstemez... Hadi bana aşağıdan bir bardak iyi su getir... Küpten...

Kız kalkıp dışarı çıktı. Raziye hanımın daha çok ınarakı kabarmıştı:

— Kardeşim, dedi, kusura bakma... İyicene anlatsana sen şu işi bana...

— Anlatması falan yok bunun... Yılbaşından sonra hepimiz kontrole giriyoruz...

— Peki, nasıl kontrol edeceklermiş bunu?..

— Sen de ne biçim şeyler soruyorsun kardeş?.. Otobosta bilâtını nasıl kontrol ediyorlarsa, evde de, o işi öylecene kontrol edecekler.

— Ayol, insan kontrol memurunun eline on lira sıkıştırıverir, çabucak işini görür...

— E artık öyle olacak tabii...

— Peki, bir insan çocuk doğuracak olsa, hükûmatın izin almına, gene olmuyor muymuş?..

— İzin alınca olacaktı galiba...

— Kimden alacaktı izini?..

— Valiye bir istida verecekmişsin... «Bu sene bir oğlan çocuğu doğurmak istiyorum. İnsaniyet namına müsaade buyurun» diyecekmişsin. İstidat Angara'ya gidip cevabı gelince, o zaman herşey selbes...

— Tövbe yârabim... Nedir bu başımıza gelenler... Artık, ayıptır söylemesi, hüccetle yatıp kalkacağız zaar... Neyse, Allah onun da eksikliğini göstermesin... Ya bir de bütün yasak etselerdi?..

— Helbette... Allah beterinden saklasın... Ya eski zamandaki gibi herkesi harem ağası yapınıya kalksalardı, daha mı iyi olurdu?.. Ama belli olmaz... Bu daha plânın birinci siymiş.. Arkasından başka plânlar da geliyormuş.. Rabbim cem! cümleye acısın... Siz böyle süslenip püslenip nereye gideceksiniz bakalım?

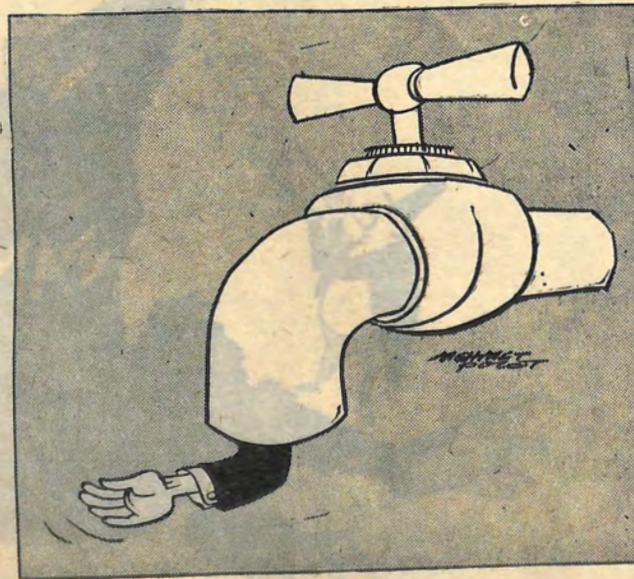
— Kardeşim, biz de durup dururken heveslendik... Kıza hayırlı bir kısmet bulmaya gidiyoruz...

— Nereden bulacaksınız kısmeti?

— Müdüriyete gidecektik.. Polis müdüriyetinde şimdi iyi bir müdür varmış... Kızlara kısmet bulup oracıkta evlendiriveriyormuş.. Bizimki haber almış, ille de müdüriyete gidelim diye tutturdu...

— Allahasın... Herkese buluyor muymuş?..

— Kim gelirse geri çevirmiyormuş...

YAZISIZ

— E aşkolsun kardeşim... Deminden beri niye söylemiyorsun bunu?.. Mahallede bu kadar kız var koca bekliyen... Hepsine söyleyelim, Allah hiç değilse, üçünün beşinin kısmetini veriverir... Öyleyse ben hemen gidip bizim Rukiye'ye haber veriyim, o da hazırlansın...

— Dur hemşire, önce biz gidip nenin nesi olduğunu bir öğrenelim de, siz ondan sonra gidersiniz...

— Ayol senin işini bozmam ben.. Sen çıktuktan sonra biz içeri gireriz...

Bahtiye hanım, merdivenleri ikişer ikişer atlayarak sokağa fırladı. Meziyet, elinde bir bardak su ile içeriye girdi:

— Ne biçim anasın bilmem ki?.. Ağzın durmaz hiç.. Biz önce kendi işimizi halledelim de, ondan sonra konu komşuya tellâl çıkaralım... Simdi bizden önce Müdüriyete giderirse ne olacak?..

— Sen öyle ağzını yaya yaya konuşacağına, elini biraz çabuk tut da, şuradan Kocamustafapaşa otobusuna yetişiverelim...

Kız tekrar aynanın karşısına geçti. Sokağa fırlayan Bahtiye hanım da soluk soluğa eve girdi. Yeldirmesini minderin üstüne fırlattığı gibi, pencereye koşup camı açtı. Karşık komşuya seslendi:

— Behice hanım huuuuu!.. Behice hanım... Kardeşiiiiim!..

Karşık pencere açıldı:

— Huuuuuuu!..

— Ayol çabuk giyin... Şükriyeyi de çabucanak hazırla... Müdüriyette kızlara koca buluyorlarmış...

— Kim buluyormuş kardeşim?..

— Çok insaniyetli bir polis müdürü gelmiş, o buluyormuş...

— Hay ağzın dert görmesin.. Hem şimdi mi gidiyorsun sen?..

— Ben benimkini alıp şimdi gidiyorum... Sen de arkandan yetiş.. Geç kalayım deme, bakarsın müdürün elindekiler çabucak bitiverir...

— Hay Allah senden razı olsun, ne muradın varsa versin... Beş dakaman içinde hazırlarım Şükriye'yi ben...

Behice hanım, kapının önünde küçük bir tereddüt geçirdi. Sonra entariyle sokağa fırlayıp, köşe başındaki kapıyı çaldı:

— Selime hanım huuuuu!..

— Huuuuuuu!..

— Çabuk senin kızı hazırla... Kismet çıktı...

— Hayırdır işallah... Nereden çıktı kardeşim?..

— Müdüriyette kızlara koca buluyorlarmış...

— Kim buluyormuş kardeşim?..

— Yent polis müdürü buluyormuş...

Ve böylece tatlı haber on dakika içinde «Kunduzlar» mahallesini baştan başa dolaştı:

— İkbal hanım huuuuu!..

— Huuuuuuuuuu!..

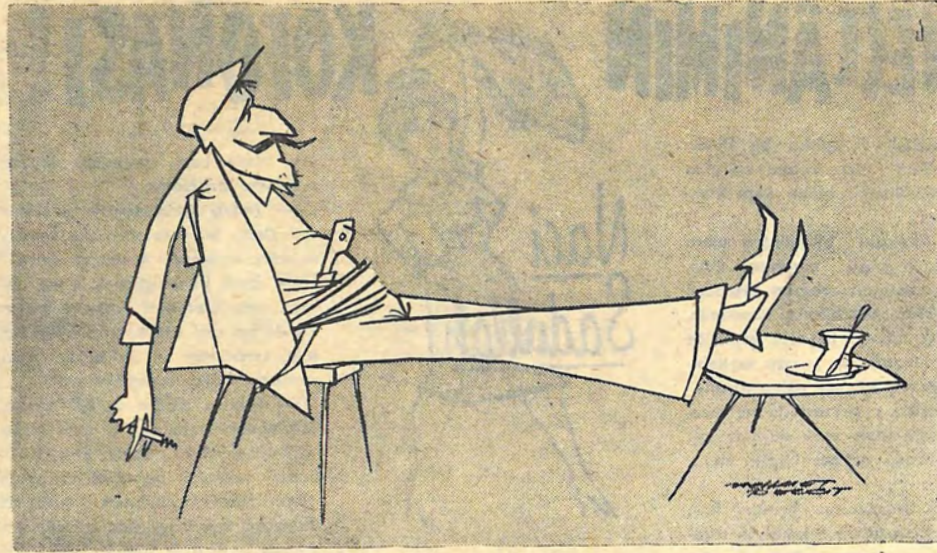
— Fetanet hanım huuuuuuuu!..

— Huuuuuuuuuu!..

— Cevriye hanım huuuuuuuu!..

— Huuuuuuuuuu!..

Adnan VELİ

Sosyal gelişme!..

Sıraservilerde bir apartman... Arena Tiyatrosu burada.

Yooo, hemen toprak altı, geniş bir bodrum katı düşünmeyiniz. Bu, tam tersine: Gök turlayan bir tiyatro... Ondan sonrası dam!

Asansör durmadan insan taşıyor en üst kata...

Sahnedeki başlıklar yenilik: Perde yok... Oyuncu, seyirci bir arada...

Koltuklar pek konuksever değil: biraz oturdunuz mu; belinizin ortasından dürtüklemeye başlıyor: «Kalksana... kalksana» diye...

Übü, bilgiç eleştirmecilerimizin yazdıklarına göre hicivmiş.. sosyal ve politik hiciv!

Bizim bildiğimiz hiciv dışıdır, turnaktır, biberdir, zehirdir ve acı zekâdır.

Übü'de hiciv oturak, abdes-hane süpürgesi, pislik, kaba küfür!

Şahıslardan birinin adı -afedersiniz- Ekşi bok... Öbürünün ismi de yine afedersiniz.

ÜBÜ!

niz- Tatlı sidik!

İnsan oyun bitince, bir sanat mâbedinden değil, bir umumî helâdan çıktım sanıyor.

İğrenmeyi ve utanmayı bir yana ittikten sonra söyliyelim: Güzel oynadı, başarılı oynadı gençler... Hele Übü baba'da Ergun Köknar, sanatkâr babası merhum Sa-i Köknar'ın ruhunu sad edecek kadar varlık gösterdi.

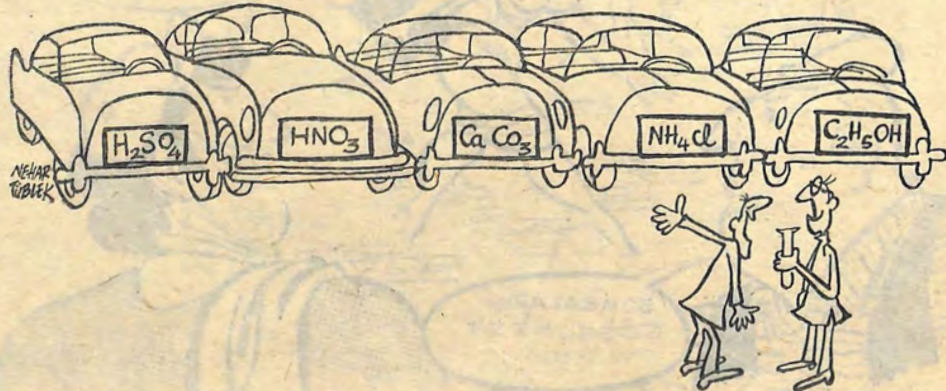
Gençlere bir ağabey nasihatı vereyim: Sanat, elbet yalnız sosyete salonu değildir. Çiçek bahçesi değildir. Ay ışığında aşk sahnesi değildir. Tatlı söz, ince söz, kibar söz değildir. Bunun hantı da var, küllhanı da var, sürtüğü de var...

Yalnız şuna dikkat etmek lâzım: Konu pis olabilir, şahıslar pis olabilir... Ama sanatçı daima temiz kalacaktır. Tıpkı kimyager gibi... Kimyagerin de elinden aklınıza gelen nice iğrenç şeyler geçer... Onları tahlil eder, raporunu yazar, ama bir tane-sini bile tek parmağının ucuna buluşturmaz!.. Dünyanın en iğrenç işleriyle uğraşan o, dünyanın en temiz adamıdır!

Yoksa eline geçirdiği abdes-hane süpürgesini oturağa banıp banıp etrafındakilerin ağızlarına süren adamın yeri sahne değil, ancak tumarhane olur!

ÇİMDİK

Yeni otomobil plâkaları harfli olacak. (Gazeteler)

— Siz büyük kimyâgersiniz... Bir analiz yapın da üstad, arabamızı bulalım!

NECLÂNININ

KOFONASI!

YÜKSEKÇE aylıklı bir Deniz-yolları memurunun eşi olan «Neclânım», bizim kapı komşumuzdur.

Gerçi ilkokulu bitirdikten sonra hiç mektep yüzü görmemiş ama, çşine az rastlar zekâsını şaşılacak bir ustalıkla işletebilmesi sayesinde, bizim Neclânım hayatta hepsi de herkese lüzumlu ve yararlı sayılabilecek pek çok bilgiler edinebilmiş.

Bu yüzden, o, çevresinde her meclisin varlığından zevk duyabileceği bir müstesnâ sohbet bayanı sayılmaktadır.

Üstelik, Neclânının, kendine has, ve gerçekten hoş bir konuşuş üslûbü vardır ki, argoyla halk, ve edebiyat dillerinin, benzerini dinlemiş bulduğunuz hiç sanmadığım pek şirin bir karmasıdır. Ve bildiği nefis fıkraları, atasözlerini daima tam sırasında hatırlayıp anlatan Neclânımın dağarcığında - kendisi tarafından mı bulunduklarını, yoksa, eskilerden dinlediklerinden mi kapmış bulunduğunu pek kestiremediğim, - yakası açılmadık nice terimler, teşbihler doludur ki, onun karma diline daha renkli bir orijinalite katar!

Faraza, bir gün, iki yetişkin oğul sahibi bulunan bu kırkını aşmış hayana:

«— Sizin için sıra bir de kız yetiştirmeye gelmiş Neclânımcığım: Bunu artık ihmal etmeseniz olmaz mı?» diye takıldığımız zaman, aldığımız cevap işte aynen şu olmuştu:

«— Geçti Naci beyciğim... Bizde «Taş bitti, yapıya paydos artık!..»

«Gerçi fırın kızgın, kürek düzgünse, ekmek çıkart ama, karınlar doyduktan sonra gelecek aşın tadı olmaz!..»

Bir başka gün, zengin ve yalaca bir erkeği binbir cilveyle sömüren, fakat ona yüz verip de astar vermeyen genç, dul ve güzel bir komşumuzdan bahsediliyordu.

Neclânım, hepimizi güldüren hükmünü kendine has üslûbiyle açıklıyordu:

«— Kaşar fındıkcı: Aç kısrağ gibi kişneyip, usta süvari gibi dizgin topluyor!.. Fakat bu yağlı ay, onun yırtık ağına vuran son kefaldir: Zira onda artık güzellik kâşanesinin gecekondusu kalmış, Halbuki siz onu on sene evvel görmeliydiniz: O zamanlar, randevu dağıtıp kaparo tophıyarak, baldırına yüzlük dize dize günde yarım düzine çorap paralıyordu!..»

İşte bu Neclânının en tutulduğu

şey, bizde, bazı suçlulara verilen cezaların azlığıdır.

«— Tutup tutup hapse atıyorlar ya? Daha ne yapsınlar Neclânım?» deseniz, o, hemen kaşlarını çatır:

«— Ayol, ahıra girmek azgın eşşeğe ceza olur mu? Zaten o alçaklar da ne mal olduklarını bildikleri için, cezaevinin bir adını da «Eşek cenneti» koymuş değiller mi?

«— Canım, Neclânım, öyle deme.. Bizde suçluların cezası, sade hapse atılmak değil ki... Suçlar çok ağır olursa sehpa ne güne duruyor? Şayet memlekette ipten, kazıktan kopacak kadar azanlar çıkarsa, onları sallandırmak için ip, kazık kütüğüne kıran girmedir ya?»

Fakat bizim Neclânım, bunu da beyenmez:

«— Asılan adam, başkalarına verdiği kadar acı çekmez Naci beyciğim... Sonra, canavarlaşmış mahlûk, ölecek de ne olacak? Alihtan korkmamış adamın ölümünden korkusu olur mu?

«— Peki, o halde sence ne yapmalı onlara Neclânım?

«— Ne mi yapmalı? Kofonaya çekmeli onları, Kofonaya?

«— Kofona da nedir ki?..»

Ben, «Kofona»nın ne olduğunu, Neclânımla aramızda aylarca evvel geçmiş bu konuşmamızda dinlemiştim:

Bundan bir kaç sene evvel, «Sarıver» de, bir ahçı çırağı, bir balıkçının yedi yaşındaki oğlunun ırzına tecavüz etmiş. Olayı öğrenince aklı başından giden baba, ve karderleri,

mütecavizi polisten evvel yakalayıp dağa kaldırmışlar. Ve orada, ırz düşmanın ardına koskoca bir «Kofona» sokmuşlar.

«Kofona», bildiğiniz gibi, «lüfer» balığının büyüğü: Bunu, kuyruğundan tutup çektikleri zaman balık, kendisini ağ deliğinden çıkaramasınlar diye uçları usturalardan keskin kanatlarını açarın!

Şimdi, bu mübarek hayvanın, insan şeyine diri diri sokulup da kuyruğundan geriye çekildiğini tasavvur buyurunuz... Şüphesiz, Kofonayla birlikte, katlanılması imkânsız acıdan, bu müthiş işkenceye uğrayanın canı da burnundan çıkacak değil midir?

İşte, bu cezanın kendisine tatbik olunuşundan sonra, ırz düşmanı ahçı çırağının da dağ başında sadece ölüsü kalmış!

Şimdi bizim Neclânımın: «Kofonaya çekildim!» dediği kimseler, onun tarafından, işte bu müthiş cezaya müstahak görülen suçlulardır.

Fakat böyle oluşuna bakıp da siz sakın bizim Neclânımı, sadizm illetine tutuk bir gaddar sanmayınız: Tam tersine, bu müthiş öfkeyi, onun bir örümcek öldürmeye bile kıyamıyacak kadar yufka yüreğinden her sabah, gazetelerde tüyler ürpertici havadislerini okuduğu korkunç ve vahşi gaddarlıklar uyandırmaktadır.

Daha geçen günkü gazetelerde gördük: On sekiz yaşında bir genç, istediği parayı vermediği için bel kayışıyla öz anasını mı boğmuş... İşte o zaman, bizim Neclânım, çehresi sızarıp dişleri sıkılarak feryadı basacaktır:

«— Neredesin Kofona?..»

Her sabah, dört gazete Neclânımlar, dört gazete de biz alırız. Sonra da bu gazeteleri değiştirerek sekizer gazete okuyabilmis oluruz.

Fakat bu gazetelerin değiştirilmesi için sabahları her karşılaşmamızda ben bizim Neclânımı fena halde küplere binmiş bulurum:

«— Okudun mu Naci beycim? Senin gazeteleri bilmem ama, benim okuduklarımda yine en az yarım düzine Kofonalık var!..»

Onun bu beşerî isyanı bana pek şirin göründüğü için, suçlularını «Kofonalık» sayacağımı artık kolayca kestirebildiğim cinayet havadislerinin altlarını, kendisine okumak üzere çizerim.

Meselâ geçen sabah ona, yan baktığı için bir garsonu öldüren sarhoşun havadisini okudum. Tahmin ettiğim gibi, küçük, parlak gözlerini son hacdine kadar açtıverdi:

«— Aaa... Kofona!..»

Arkadan şu havadisî okudum:

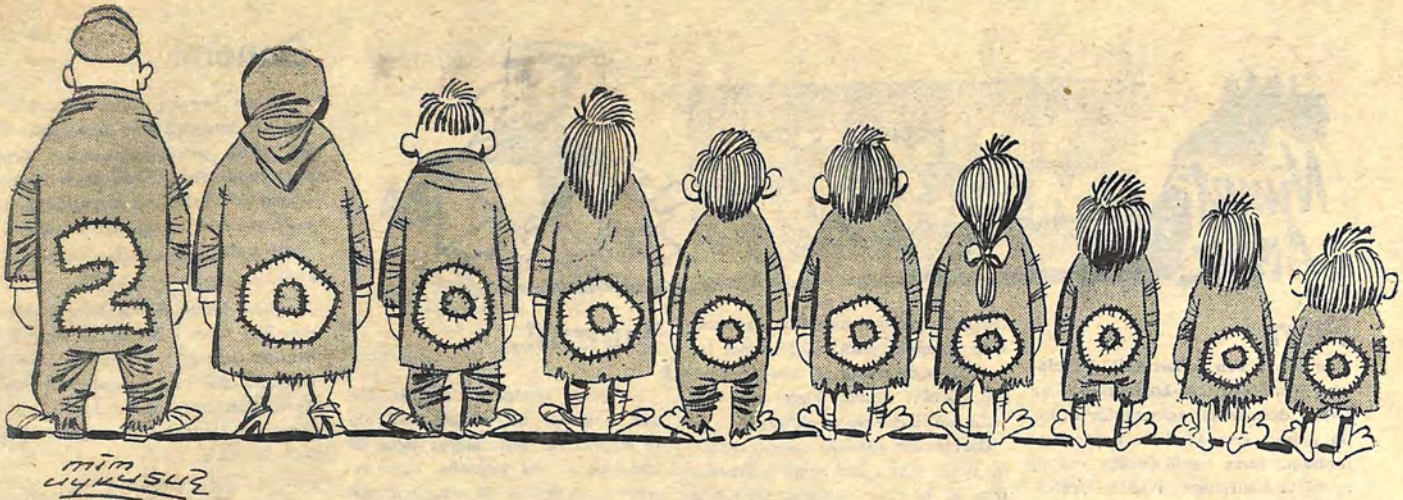
«Eskişehir'de, seksenlik bir ihtiyar, 14 yaşında bir kız kaçırıldı. Tâkibe çıkanlar, bir çalıkk dîbinde, kirlenmiş olan kızın cesedini bulabildiler!..»

«— Eh işte buna altı Kofona birden sokup çekeceksin!..»

«— Bak Neclâcım, şurada bir havadis daha var: Bir ilkokul öğretmeni, 9 yaşındaki bir kız öğrencisi-

İstanbul mikrop yuvası haline geldi! (Gazeteler)

İki milyarlık vergi daha konuyor! (Gazeteler)

ne tecavüzde bulunmuş!..

« Öyleyse, haydi gel de şimdi: «Nerdesin Kofona!..» diye feryat kesilme bakalım?..»

« Bir havadis daha.....

« İstemem artık... okuma... Yeter: belli ki deryada «Kofona» bitecek, bizde «Kofonalık» lar bitmiyecek!..»

Fakat dün Neclânın, - aylardan beri ilk defa olarak, - hiç görünmedi.

« Herhalde rahatsızlanmış olacaktı!..» diye düşünerek, gazetelerimizi alıp, biz ona gittik.

Kadıncağız, gerçekten de yatıyordu. Tülbentle sarılmış bozağında epeyce evvel sürülmüş tentürdiyodun hafiflemiş lekesi kalmıştı.

« Geçmiş olsun Neclânım, dedik, biraz üşüttün galiba?..»

« Teşekkür ederim: fakat benim hastalığım üşütme değil...

« Ya nedir?

« Şu elinizdeki gazeteler yok mu? İşte onlar yatağa düşürdü beni... Bu yüzden dün sabah müvezzile tenbih ettim: Bir daha hiç gazete bırakmayacak bana... Sizinkileri de istemem: Gözüm görmesin! »

« Sebep?..»

Biz merak içinde bu tek kelimelik suali sorunca, Neclânım, kaşlarını çatıklaştırmış acı bir ciddiyetle cevap verdi:

« Sebep ne olacak? O öğursuz havadisleri okuyup her sabah: «Nerdesin Kofona?.. Nerdesin Kofona?..» diye bağırımdan, dağlara taşlara, gırtlak kanserine tutulacağım!.. »

Naci Sadullah DANIŞ

Her şey tıpkı sinemalardaki gibiydi. Üç tane büyük salon içiçe açılıyordu. Yerde uzun tüylü halılar vardı. Büyük vazoların üzerlerindeki abajurlardan gözleri yormıyan bir ışık süzülüyordu. Bir tarafta muhteşem bir yemek masası duruyordu. Vitrinler kristallerle doluydu. Bir tarafta tavana kadar küçük büyük aynalardan yapılmış bir Amerikan barda binbir gece masallarının büyüü tutsuyordu.

Ve bir tarafta tertemiz, muntazam ciltleriyle binlerce ciltlik bir kütüphane insanda elini uzatıp okşama ihtiyacını uyandırıyordu.

Tatlı renkli geniş koltuklara banyoya gömülür gibi gömülüyordun. Duvarların münasip yerlerinde kalın çerçeveli ağır tablolar servetin sanata olan zaferini illân ediyordu.

Beyaz gömlekli bir garson tıklım tıklım içkiler, bardaklar, buzluklarla yüklü servis masasını i-terek getiriyordu.

Göbekli, dazlak, hantal bir adam, elinde iri bir kadeh, bir ayağını ötekinin üzerine ufkî olarak yerleştirmiş, cıvıltı pabucunu oynatarak konuşuyordu.

« Gardaşım bu ihracat rejimiyle elbette batarız.

ŞEY TAN
diyor ki

**Sen ne
Diyon
Gardaş?!**

—

« Gardaşım anayasayı tatbik eden yok ki...

—

« Gardaşım ben Avrupadayken bana bizim firmanın direhtörü sizin en büyük kabahatiniz tembellik, dedi.

—

« Gardaşım iş başına ehil olanı getiriyorlar ki...

—

« Gardaşım bir servet beyanı çıkardılar ortalığı mahvettiler...

Herhalde bilgili adamdı, herhalde görgülü adamdı. Bütün bu hayatımı kafasıyla yapmıştı: İh-

timal ki boş zamanlarında bütün bu kitapları okuyordu.

« Gardaşım ticaret bakanını piyasadan seçeceksin.

—

« Gardaşım bir işe devlet burnunu soktu mu battın gitti.

—

« Gardaşım mevzuatı değiştirmek lâzım...

İçkiler içiliyordu. Maun bir möble radyodan şarkılar yükseliyordu. Şöminede koca bir çam kütüğü yanıyordu.

« Gardaşım biz bu gidişle elbette perişan oluruz.

Bir aralık ayağa kalkıldı. Kütüphane tarafına doğru geçildi. Kitaplar öyle cici cici duruyorlardı.

« Beyefendi hepsini okudunuz mu bunların?

« He, okuduk ya gardaşım.

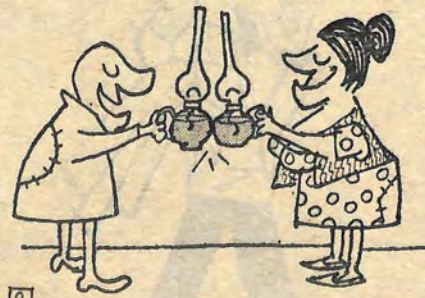
Bir el ürkerek bir kitap çekti. Tiyatro dekorlarında kullanıldığı gibi içi boş, kuru bir ciltten ibaretti. Hepsini süs olsun diye gözü doyurmak için konmuştu.

Göbekli, dazlak, hantal adam içi boş cilde gülerek bakıyor:

« He ya, bütün başarıyıma buna borçluyuz, işte bizim okuduğumuz kitaplar, diyordu.

Utanmıyordu, alay ediyordu hepinizle!

Şeytançeki

— Şerefine!..

Nimet Arzik

Ankara Mektubu

Plân:

İnönü neden milletvekilli yakalamak için Meclisteki koridorlarda bu kadar dolanır ki, anlamamın dışında kaldı: Ben Mecliste hep lüzumundan fazla milletvekili «bulurum», ve hafifletmek isterim Meclisi o «lüzumundan fazlalıktan», tıpkı plân hafiflettikleri gibi.

Meşhur plân atlıyacaktı tabii, o halsiz haliyle, o suya sabuna dokunmaz haliyle, o geriye basmış haliyle, o kum torbası atmış haliyle, o «memleket realitelerine uygun» haliyle.. (Başım ağrıdı bu memleket realiteleri deyiminden... Baş bu ağrı, bu da bir realitel..)

İnönü, milletvekili arıyordu koridorlarda, salona sokup oy attırmak için. Ben de arar durumdaydım. Ben yirmi yedi Mayıs arıyordum köşelerde bucaqlarda; ben de bulamıyordum aradığımı...

Bulamadığımı yerine dört köşeleşmiş ve yâran grubuyla ağırlaşmış Ferit Melen'e teslimliyordum, güllük gülistanlık bir dünyada yaşarmışcasına huzurlu Burhan Apaydın'a rastlıyordum, Bakan sandalyasından süzüleli gönüllerden de süzüldüğünden «hırçınlaşmış» Kâmurân Evliya-oglu'na rastlıyordum, kendî kendini hırpalar ifadeli bir Turhan Fey-

zioğlu'na rastlıyordum. Boncuklaşmış (son zamanki şekli) gözlü İsmet İnönü'ye rastlıyordum. O adam arıyordu... Benim arama, Yirini yedi Mayısla bu sürü adam giriyordu...

Gazeteciler tribünü rahattı, genişti, nefes alma imkânını veriyordu. Ben de bu son imkândan istifade ede ede, hem nefesimi alıyordum hasret çeke çeke, hem de eski Meclisi hatırlıyordum... Halbuki ne rahat-sızdık crada her bakımdan. B'kere üç saat ayakta not aldığımız olurdu yersizlikten... O bize ayrıca lûtfunda bulundukları bir karışık geri. bazarı parföm kokuları buramumu «şaşırtan» rical hanımları alırlardı da... Dünyanın hiçbir tarafı kendilerinin yetmediğinden ötürü...

O zamanın tok sesli Alican'ı geliyor gözümün önüne, o zamanın daha az «külbik» ve yorulmaz Bölükbaşısı, hattâ o zamanın İnönüsü... Bina'nın mimarının bir mezar nımarı olması mı işlemiş herkese bilmiyorum, ve eski «tanışların» bu «yaşarken ölmesinde» başka sebep bulamıyorum düşüncemde...

İnönü gene milletvekili arıyordu koridorlarda... Ve tek Türk bulup, içeri sürüklüyordu... Ben Yirmi yedi Mayıs aramaktan vazgeçtim... O nun çoktan gölgesi bile köşeyi dönmüştü... Gölgesi bile!

Turizm!..

Bir otel. Otelde bir müdür. Müdür disiplinli bir şekilde oteli idare ediyor. İki sefir iniyor otele. Birinin karısı var yanında. Gece geç yatıyorlar. Sabah da geç kalkmak niyetindeler... Odalarında bir marangoz işi mi ne var yapılacak. Otel müdürü sabahın kör karanlığında marangozu gönderiyor odalarına. — «Efendim uyuyorlar» diyecek oluyor marangoz.

Cevap:

— «Keratalar, için içip sızıyorlar, les gibi öğlelere kadar serili kalıyorlar. Derhal gidip, onları uyandırıp işini yapacaksınız...»

«İşletmeciliğin» bin türlü var... Bu da bininden biri zâhir!..

Çalışıyoruz:

Paris Basın Ataşeliğine bir gazeteci arkadaşımız gider. Ataşe ilk iş olarak onu odasına çeker, muavini ni çekistirir. Muavin ilk iş olarak bir odaya çeker, ataşeyi çekistirir... Memurlardan biri boynunu bükerek: — «Eh çalışıyorlar işte...»

Eh çalışıyoruz işte!..

Ganem!

Turhan Feyzioğlu'nun bakanlık sonrası hırçınlığından bahsediliyordu. «Çok çok hırçınlaştı» diye dert yanıyordu. Nasıl keyfi bozulmuş ki, kafasının içisinde plân vaar, plânsızlık vaar, Alican vaaar!..

Bir CHP li omuz silkti ve bir hikâye anlattı:

— «Ne hırçınlaşması beee?.. Adamın biri Arapça bir tek kelime bilirmiş: Ganem!.. Koyun demekmiş ganem!.. Bir gün nasılsa kendisini Arapçadan imtihan etmişler... Koyun'a ne denir diye sormuşlar tesadüf bu ya...»

— «Ganem» demiş.
— «Peki kuzuya ne derler?..»
— «Hiçbir şey demezler.»
— «Ne?»
— «Altı ay susarlar, altı ay sonra ona da ganem derler...»

Bir değişiklik yok ki, biz de Turhan Feyzioğlu'nu yalnız ganem haliyle gördük! Tazeden bir hırçınlık bahis konusu değil ki...»

İncisi:

Tahsin Demiray bize hediye ettiği bir inciyi:

— «Arkadaşlar kırk sene önce bir kitap okumuştum...»

Ben asıl onun bu sözü üzerine gülen, gülmüş arkadaşlarına kızdım: Kırk senenin lâfı olur mu ki ebediyetin eşliğinde?..

Sohbet!

Bir grup politikacı, kumar-öncesi aşam yemeğini yiyorlar ve sohbet ediyorlar. Sohbetten yakaladığım cümleler:

— «Sizin gibi heriflerin arasında kâfir düşün!..» (Bilmiyordum bu deyimi, beğenmedim diyemem!)

— «Babanız köpek olsun!..»

Dahasını yazamam!.. Sohbet ediyorlardı dedim ya!..

Nimet ARZIK

#

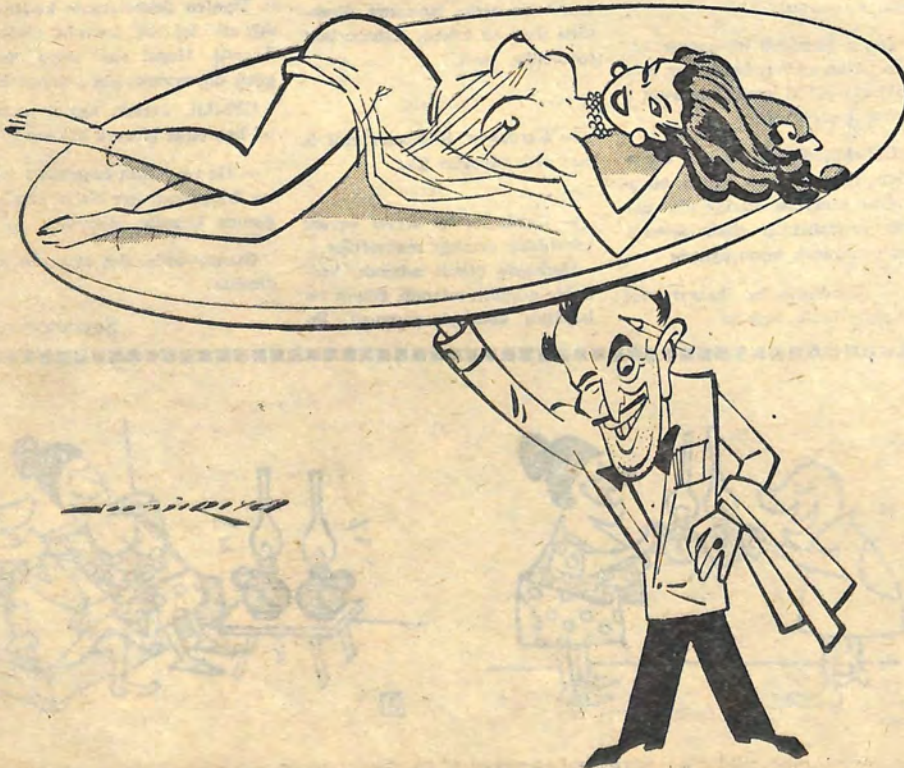
Çarpma

Slirt'in Aktaş köyünde bir Halk dershanesi açılmış... Bir telgraftan öğreniyoruz ki, epeyce de başarılı: Hesap dersinde toplamadan, çıkarmadan sonra çarpmaya kadar gelmişler...

Ama, çarpmada iş çatallaşmış: Öğretmenin verdiği bir soruyu başaramayan bir vatandaş, arkadaşları tarafından alaya alınca, rakamların çarpmasını bırakıp, başlanış tekme, yumruk insanlara çarpmaya...

Çarpmanın sonu şu: Oniki hafif, bir ağır yaralı...

Yine bu kadarına şükür edelim: Ya ders «çarpma» olmasaydı da «cebiri» olsaydı?..

— Buyrun beyim!..

Prof. Feridun Ergin: «Bizde işçiler ikiyüz yıl önceki krallardan daha iyi yaşıyor» dedi.

Kral ailesi saraylarının önünde!..

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 678 metre kısa dalgadan İstanbul, 876 metre uzun dalgadan Ankara Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Programınıza hoş geldiniz!..

Bu hafta size politika sahnesinde yeni yeni parlamaya başlayan ses ve söz yıldızlarımızın en başarılı üç tanesiyle, profesyonel halk türkileri sanatçısı Kasım Gülek'in yepyeni bir bestesini sunacağız.

Stüdyomuzun mikrofonunu, ilk önce Türkiye İşçi Partisi Başkanı Mehmet Ali Aybar'a uzattık. Orhan Arsal'ın kırık telli tamburasının refakatinde M. Ali Aybar huzurunuzda, aziz dinleyiciler!..

Tohum ektim deremedim,
Yâr yukarda göremedim.
Herkes erdi muradına,
Yalnız bir ben eremedim!

Oyarlar da yüreğimi oyarlar,
Biz terleriz, başkaları doyarlar!

El veriyor, el veriyor,
Orta direk bel veriyor,
Mehmet Alim dle düşmüş:
Sol geçitten yol veriyor!

Gül penbeyi kırmızıya boyarlar,
Oyarlar da yüreğimi oyarlar!..

Mikrofonumuzun ikinci solisti Kasım Gülek!.. C.H.P. kurultayının tehir edilmesinden kazandığı zamanı yepyeni bestelere ayıran bu ünlü ses yıldızımız, yeni meşk ettiği bir halk türküsüyle huzurunuzda!..

Tabancamın sapını,
Gülle donatacağım,
Gülle donatacağım...
Teşkilâtı kandırıp
Düşman çatlatcağım,
Düşman çatlatcağım!..

Tabancam dolu mermi,
Seven böyle sever mi?..
Seven böyle sever mi?..
Çekilip gitsem... Paşa,
Acaba gitme der mi?..
Acaba gitme der mi?..

Gülek'in tabancalı türküsünden sonra mikrofonu Divan ve Hilton otellerinin özlenen ve beklenen adamı, Y.T.P. Van milletvekili, T. B. M. M. idareci üyesi Muslih Görentaş bırakıyoruz.

Altı Görentaş, bakalım ne dedi:

Ay karanlık bulamadım yolumu,
Sevda kırdı kanadımı, kolumu,
Y.T.P. de çiçekledim dalımı!..

Uçun kuşlar uçun Divan'a doğru,
Gözüm İstanbulla, ben Van'a doğru!

Aktı gözyaşlarım oldu bir ırmak,
Ne müşkülmüş ayrılmak, âh ayrılmak?
Harâm olsun bana Başkentte durmak,

Uçun kuşlar uçun civana doğru,
Gözüm İstanbulla, ben Van'a doğru!..

Radyomuzun bu haftaki özel programını plânlama konusundaki son konuşmalarıyla tekrar aktüel siyasetin yüzeyine çıkan ünlü neşriyatçı ve amatör politikacı Tahsin Demiray'ın bir türküsü ile bitiriyoruz:

Şu ömrümtü çöğür gibi aşladım,
«Yavrutürk» le neşriyata başladım,
«Hafta» çıktı, «Herhafta» yı taşladım!

Selâm olsun benden Babıalye,
Siyaset içinde döndüm deliye!

Vurman beni canevimden, yürekten,
Muradım var alınmadık, felekten,
Altın bileziği attım bilekten,

Baskasına geçti bizim ustalık,
Politika başka çeşit hastalık!

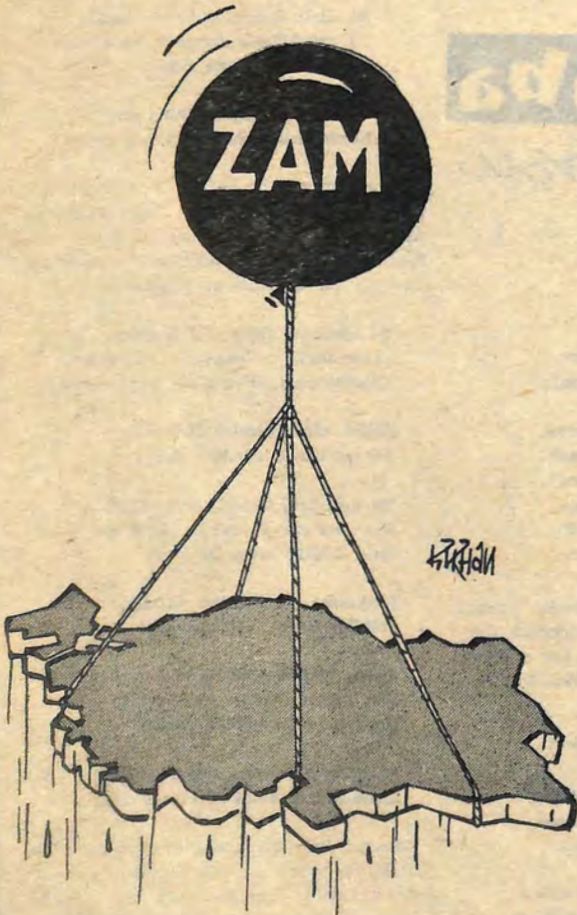
Soğuk sular kattım düşman aşına,
Yan bakanlar uyuz gibi kaşına!
Demiray'ın İstanbulda işi ne?

Akan suyum, dolan arkımı siyaset!
Anam-babam, evim barkım siyaset!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Bu haftaki yayınıımızı da burada kapatıyoruz. Gelecek hafta tekrar buluşmak temennisiyle hepinize mutlu günler... Hoşça kalın!..

YAZISIZ

Kalkınıyoruz!

Zam 1

Özür..

Bay Z. N. oturduğu yerden
uşağına seslendi:

— Çalışırken ıslık çalmak â-
detinden ne zaman vazgeçe-
ceksin?

— Efendim, yanlışınız var,
ben...

Bay Z. N. lâfını kestti:

— Ben sağır değilim, ıslık
çalıyorsun!..

Uşak:

— Evet efendim, fakat sade-
ce ıslık çalıyorum!

Aradaki fark!

Tavşan, uzun müddet ken-
disini kovalıyan av köpeğın-
den süratli koşmasıyle kendi-
ni kurtarmıştı. Bunları seyre-
den bir çoban, ertesi gün rast-
geldiği tavşana sormuş:

— Bakıyorum, her zaman
köpekten fazla koşuyorsun,
neden?

Tavşan şu cevabı vermiş:

— Ben kendim için koşu-
yorum, o ise sahibi için ko-
şuyor da ondan!..

Ben garsonum'

Müşteri, garsona çıkıttı:

— Bak, getirdiğin kahvenin
dibinde bir sinek var, bu ne
demek?..

Garson, pışkınlıkla cevap
verdi:

— Ben garsonum, kahve
falcısı değilim!..

— Ohhh, mis gibi...

Bir ömür k

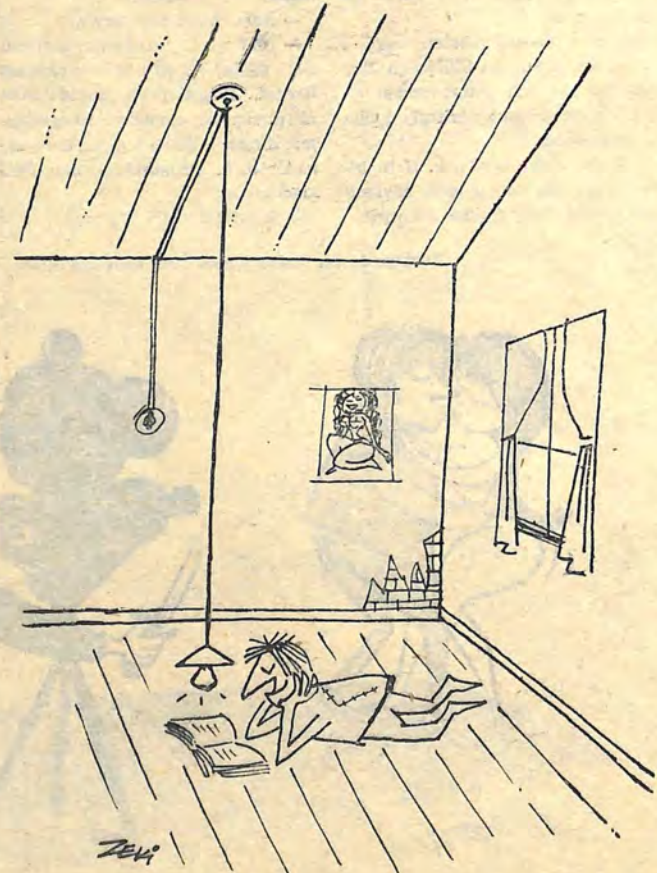
cak. (Gazeteler)

arası!

YAZISIZ

YAZISIZ

Eski evli!

Uzun yıllar birbirlerini görmemişlerdi. Orhan, Turhana bir meyhaneye gitmelerini teklif etti. Turhan:

— Kusura bakma, gidemeyeceğim, yirmi senedir ne içki içiyorum, ne de sigara!..

Deyince, arkadaşı hayretle yüzüne baktı:

— Yaaa!.. Demek evleneli bir hayli zaman oldu!..

Aptallık!

Yılmaz, yeni tanıştığı Ayla'ya sordu:

— Biri elini öpse darılır mısın?

— Tabii...

— Neden?

— Aptalları sevmem de!..

Tiryaki!

Biri ötekine sorar:

— Günde kaç sigara içiyorsun?

— Karşılaştığım tanıdıklarımın sayısına göre değişir...

Sür'at, felâket

Dolmuşta, şoförün yanında oturan sarışın kadın, şoföre sokuldu:

— Biraz daha hızlı gitmez misiniz, randevum var da...

Arkada oturan yaşlı bir müşteri kadına sordu:

— Ölümlü mi randevunuz var?..

den iştah açıyor!..

er ayrıldı. (Gazeteler)

geçti!

MODERİN ESERLER Şemsi Belli

«Moderin Eserler Yayınevi A.Ş.» idare meclisi başkanı Süleyman Sülünöğlu, burnunun sol deliğini sağ elinin işaret parmağı ile tefiş ettikten sonra gözlerini sarışın sekreterine çevirdi:

- İyicene yazdın mı? dedi.
- Yazdım efendim!..
- Tekrarla bi yol da dinleyelim hele!..

Sekreter kız, kelimelerin üstüne basa basa okumaya başladı:

«ACELE MÜTERCİM ARANIYOR. Fransız ve İngiliz dillerinden Türkçeye kitap çevirebilecek elemanlar aranmaktadır. Ücret dolgundur. Taahhütlü Ankara caddesinde Moderin Eserler Yayınevi A. Ş. ne acele müracaatları!..»

Vücudunun bütün nükleer silâhlarını gözbebeklerinin kıvılcımı ile tutuşturarak patronuna nişan alan sekreter, elindeki metni bitirir bitirmez Süleyman Sülünöğlu ayağa kalktı:

- Eferim, dedi. Eyi yazmışsın. Omuzundaki hırkayı yeni mi aldın?
- Geçen hafta aldım efendim!
- Nirden aldın?.. Hele bi yol çıkar ki görem, belki bizim hârun da ister.. ola ki!..

Sekreter çıkardığı süteri meraklı patronuna uzatırken Süleyman Bey gözlerini süterin omuzlarından çıkan çıplak kollara çevirmiş iştihâ ile bakıyordu.

— Kız!.. diye haykırdı. Hele bir rez beriye gel, sen getgide tavlanyon galiba!.. Gaç hokka çekiyon?..

— Bilmem!.. Hiç tartılmadım son zamanlarda!..

Elini genç kızın omuz başına uzattı. Kalın ve iri parmaklarıyla kâtibesinin çıplak kollarını avuçladı:

— Bilmem olur mu?.. Niye tartılmıyon?.. Kadın gısmı haftada bi defe gendini gantara vurmali!.. Boyun gaç metiro?..

— 170 efendim!..

— Ne demek bir yetmiş?.. İki yetmişden daha fazla gelir senin boyun!.. Benim soyadım Sülünöğlu emme essah Sülün sensin!.. Gırhbir kerre maşallahın var, niye bir narlıg dahmıyon?.. Allah kem nazardan saklasın, şu güzelliğe bak!..

— Teşekkür ederim efendim!..

— Heç de bi şey edemezsin!.. Ben essahını söylerim lâfın!..

— Sağolun efendim!..

— Şu efendim lâfına çoh gızıyom... Nirden efendin oluyom ben senin?.. Tebeddülü zevcat ganunu çıhs belkim... Bizim arvat duysa giyemeti goparır, dime bi daha efendim, adımı söyle bana!..

— Peki Süleyman Bey!..

— Beyi de galdır gerisinden... Sülün de, Sülün!..

— Ama, nasıl olur, şey!..

— Olur işte!.. Sen benim kâtibem değil misin? Ne dersen öyle yapman ilâzım!.. Başgalarının yanında bana ne dersen de, emme yalnız galdığımız zaman Sülün diyeceksin, anadın mı?.. Boynundaki boncuğun maddesi ne?..

— Kristâl!..

— Gırstal da neymiş... Lâk mı sana gırılan cinsten boncuk taşımağ? Altun gerdannığın yok mu?

— Yok efendim!..

— Gine mi etendim?..

— Affedersiniz Süleyman Bey, ağzım alışmış!..

— İki gözüm, bi yana goy şu «Efendim», «Bey» lâkırdısını... Hökûmetin ganunu bile var: Beylik, ağalık, efendilik galktı bu melmekette!.. O gırstal boncuğu çıkar gerdanından... Ne senin güzelliğine, ne de benim itibarıma yakışır!.. Sana ben inci gerdanlık alacam!..

Çantasını açtı, bir beşyüzlük çıkardı.

— Al şu parayı, sen beğen, sen al!.. Emme güzel olsun!.. Sana lâ-yığ olsun!..

★

Şirketin ilânı gazetelerden çıktıktan birkaç gün sonra yabancı dil bilenlerin müracaatları yağmıya başladı.

Süleyman Sülünöğlu mütercim adayları ile teker teker ve bizzat meşgul oluyordu.

— Adın ne senin?

— Osman Karayağmur!

— Hangi lisanı biliyon?

— İngilizce bilirim!

— Osman Garayağmur, «Aylavyo» ne demektir?

— Seni seviyorum demektir!..

— Eferim!.. Nirden belledin İngiliz dilini?..

— Ankarada öğrendim... Dört yıl bir İngiliz ailesinin bahçıvanlığını

yaptım... Bütün lâfları su gibi ezberledim o zaman!..

Süleyman Sülünöğlu, forma forma parçaladığı bir büyük romanın ilk 16 sayfasını muhabibine uzattı:

— Al görem şunnarı!.. Hele bi tercübe idek galemini!.. Sana bi hafta mühlet... Tercüme et getir bu kâğıtları!.. Beğenirsem en yüsgek maaşı sana virecem, adını çok beğendim senin!..

Birinci aday, tercümesi yapılacak İngilizce eserin ilk formasını alıp gitti.

Kapıdan içeri süzilen ikinci aday, orta yaşlı, esmer bir hanımdı.

— Senin adın ne bayan?

— Bercühi!..

— Alaman mısın, yoksa İngiliz mi?

— Ermeni rkindan geloorum!..

— Hangi dilden biliyon?

— Ben demiş isem size ki tiç lisanı bülbül gibi konuşoorum, yalan yoktur sözümde!.. Türkçe, Ermenice, Fransızca konuşoorum!..

— Jövuzam ne demek di bana?

— Seni sevoorum!..

— Nirden belledin, eferim, eyi bildin?

— O ki ben İstanbul gelmişim iki sene bir Fransız Madama açıcılık yapmışım!..

Sülünöğlu bu defa elini yan taraftaki bir etajerin gözüne uzattı. Yine forma forma paçalanmış bir Fransızca eserin ilk formasını karşındakine uzattı:

— Al da şu formayı bi çevir görek!.. Eyi çevirirsen en yüsgek maaşı sana virecem!.. Ben ermen!cri severim!.. Sana bir hafta mühlet!..

Sıra üçüncü adaya gelmişti

— Adın ne gardaşım?

— Sermet, ama bana Yıldırım Sermet derler!..

— Yıldırımın nireden geliyo?

— Çok hızlı araba kullanırım da ondan!

— Sen hangi dilden biliyon?

— İngilizce bilirim!

— Ne münasebetinen bilirsin İngilizceyi?

— Sekiz sene İngiliz konsolosluğunun şöförlüğü yaptım!

— Teneke yu ne demek?

— Tenekeyi yıka demek!

— Yağnışın var... Ben sana İngilizce konuşuyom... Bi daha dinne: Tenekeyu ne demek?..

— Teşekkür ederim demek!..

— Şimdi bildin, eferim.

Sülünöğlu, bu defa masasındaki İngilizce eserin ikinci formasını uzattı:

— Al şunu çevir bi defa... Görek ne biçim çeviriyon?.. Sana bi hafta mühlet... Eyi çevirirsen en yüsgek maaşı sana virecem... Ben şöför milletini severim!.. Haydi güle güle!..

İngilizce, Fransızca bilen ne kadar da çok insan varmış!.. Süleyman Sülünöğlu o gün akşana kadar her müracaatçıya ayrı ayrı formalar verdi. Son mütercim adayı kapıdan çıktığı zaman, beş adet kocaman kitap, forma forma hepsine dağıtılmıştı.

Hayatından çok memnun olan

— Aşk sahnesi tamaaam... Şimdi şu bıçağı alın, cinayet sahnesini çevirelim!..

— Çok mu beklettim yoksa sevgilim?..

patron, zile bastı sarışın sekreterini çağırdı. Onu görünce gevrek bir kahkaha attıktan sonra:

— Yaz!.. diye haykırdı. Kâğıt goy makinaya ve söylediklerimi eyicene yaz!..

Sahte incilerden yapılmış üç dizilik kolyesi göğüslerinin tatlı ayrımında dalgalanan sekreter, patronun dikte ettirdiklerini aynen yazmaya başladı:

«Modern Eserler Yayınevi, en meşhur Fransız ve İngiliz yazarlarının en çok okunan eserlerini dilimize çevirmek üzere büyük bir teşebbüse girişmiştir. Bir heyet tarafından çok dikkatli bir çalışma ile dilimize çevrilecek eserleri, pek ya kında yayınlarımız arasında okuvucularımıza sunacağız...»

Sekreter yazısını bitirdikten son-

ra, başını yanında duran patronuna çevirdi:

— Başka?.. diye mırıldandı.

— Başga ne olsun ki?.. Bundan fazlası can sağlığı!.. Tercübe mahiyetinde gendilerine forma dağıttığım adamlar bi hafta içinde işlerini bitirecekler. Her biri kitabın bir başga formasını tercüme edecek. Getirdikleri zaman formaları, tercümeleri de teslim al; hepsinin adreslerini yaz ve «Biz size neticeyi mektupla bildireceğiz!» deyip saviver, e mi cânım, çiğerim?..

Ve... sekreterinin cevap vermesine fırsat bırakmadan kollarını ona doğru uzattı... Üç sıra inci dizisinin süslediği yarı açık göğüs üstünde yalaktan su içen bir sürücü beygirinin geniş nefesiyle solumaya başladı.

Şemsi BELLİ

Nezaket!

Genç kadın, duldu, güzeldi ve ziyaretçileri hiç eksik olmazdı. Bir ara bir hizmetçiye ihtiyacı oldu ve gazeteye ilân verdi. Müracaat edenler arasında birini gözü tutar gibi olmuştu. Sor-du:

— Bak kızım, benim sık sık mısafirim gelir ve bunların çoğu da erkektir... Bu sebeple sana her şeyden evvel emniyet etmem gerekir; onlara nâzık muamele etmelisin!

Hizmetçi kız teminat verdi:

— Merak etmeyin madam; ben hiçbir gardrobu önce kapıyı tıkırdatmadan açmam.

Milletler Gülüyor

Venedik tatili

Yeni evliler balayı seyahatle-
rinden yeni dönmüşlerdi. Genç
kadın arkadaşına anlatıyordu:

— Ah! Şekerim; bütün İtalya-
yı gezdik. Fakat kocam en çok
Venedik'i beğendi!..

— Tabii; Venedik çok güzel
yerdir, hakkı var! Gongollar, se-
renatlar, Saint-Marc...

— Ne gondolü, ne serenadı ca-
nım; onun en hoşuna giden otel-
den dışarı çıkmadan pencereden
rahat rahat balık avlamak oldu...

Hatır sorma

İki arkadaş karşılaştılar; biri:
— Sen çok iyisin, dedi; söyle
Allah'aşkına ben nasılım?

Şans

Meşhur bir artist arkadaşına
dert yanıyordu:

— Hiç şansım yok şekerim;
ne zaman idealimdeki tipe rast-
lasam ya o evlidir, ya ben!..

Yeni ilâç

Genç doktoru askere çağırmiş-
lardı Tank sınıfına düştü; bir
gün talim sırasında genç müşte-
rilerinden birine rastladı. O da
askerliğini yapıyordu. Doktoru
bir tank üzerinde görünce uzak-
tan seslendi:

— Nasılısın doktorcuğum? Ar-
tık klâsik ilâçlar kâfi gelmiyor
da hastalarımı tankla mı temizli-
yorsun?

Müfettiş

Büyük bir çiftliği resmi kıya-
fetli bir adam geldi, cebinden
bir kart çıkarıp, çiftlik sahibine:

— Ben, dedi, Ziraat Bakanlı-
ğundan geliyorum çiftliğinizi tef-
tiş edeceğim!

Çiftçi bu işte bir gariplik gör-
medi ve müfettişi buyur etti. Az
sonra canhıraş feryatlar duyul-
du. Sesten tarafa koşan çiftçi
müfettişi azgın bir boğanın ko-
valadığını görünce uzaktan ses-
lendi:

— Müfettiş bey, müfettiş bey;
ona kartınızı göstersenize...

Kuş taklidi

Emprezaryon yazıhanesine ge-
len artistleri sıra ile kabul edi-
yordu. Nihayet ufak tefek adam-
cağın sırası gelmişti:

— Siz ne yaparsınız? Diye sor-
du. Yalnız çabuk anlatın zira
kaybedecek vaktim yok!

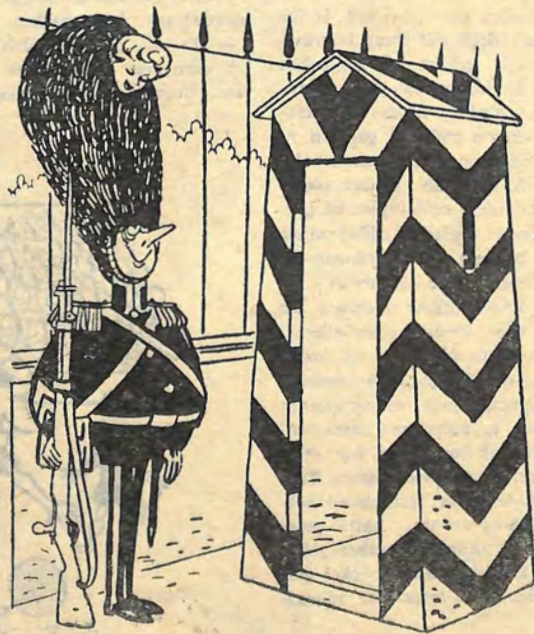
— Ben mi? dedi adamcağız.
Ben kuş taklidi yaparım...

Emprezaryo öfkeyle bağdı:

— Kuş taklidi ha!.. Bu kadar
bayat bir numara için tiyatroya
yeni artist alamam. Çıkınız...

Ufak tefek adamcağız!

— Yazık! diye içini çekti ve
uçarak pencereden çıkıp gitti...

— Kuku... Ben buradayım!..

(İngiliz karikatürü)

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 50 —

— İlahi beyceğim, istediğiniz şeye bak. Biz kaçmıyoruz, evden de kapıyı açtığımız yok. Arzu ettiğiniz gün, muvafık bulduğunuz saat, emrinize âmadediz. Teşrif buyurun, acı kahvemizi için; biraz neşelenmek de istediniz mi, konyak emrederseniz konyak, mastika emrederseniz mastika, düz emrederseniz düz... Tepsiyi kendi elceğizimle hazırlayım, mezeleri yavruma verdireyim... Mezenin istediğinizde âlanını, ekstrasını, bulunmazını...

Hacı bey, dudaklarını yahya yahya, fesi yine kaşının üstüne yıktı. Kanaryayı bir kenara çekip, ağzını çarpıta çarpıta, fısıf fısıf, bir müddet gördü. Hayli gülüştüler. Ayşe hanım boyuna: (Şüphesiz!.. Hay hay!.. Maalmemnuniye!..) diyor, başını sallıyordu.

Hacı bey bana döndü; birden, fesini başından çıkarıp uzatarak, dedi ki:

— Nah şunu gördün mü, lâfımı şu terese anlatmıyorum, Pembeme söylüyorum... Yarın ahirette, Sırat köprüsünün kapısına yanaştım mı ne diyeceğim biliyor musun? Bu gün ayardan, günlerden ne?.. 17 Haziran salı değil di? Sırat köprüsünün önüne geldim mi, diyeceğim ki: Ben 17 Haziran salı günü dünya cennetine girdim; hurilerin hurisini, meleklerin meleğini gördüm, ahiret cennetinin bana lüzumu yok.. Kah, kah, kah, kah... Yalan söylüyorsam, hurimi seyrettiğim bu gözlerim sönsün, meleğimi öğduğum bu ellerim kurusun, duvar yıkılsın da yarı belimden ikiye bölüneyim

Beni temin ettiğine mutmain bir tavırla, elini ağzına siper ederek, sesini yavaşlatarak devam ediyordu:

— Perşembeye, şayet perşembeye elim değmezse, yani enseme ekşiyip te başıma iş bulurlarsa cumartesi ve muhakkak buradayım. Siz, etrafa metrafa hiç aldış etmeyin. Tahkikat, ifade, falan festekizden açarak bir kütür atarım, hattâ güpe gündüz, iki memurla beraber gelip, avalları köşenin başında bekçi gibi bekletirim... Eh artık bize müsaa-

de... Tam merdivenden adımını atacağı esnada, bir şey hatırlamış gibi duraladı, bir kaç saniye düştü. Birden gene odaya dönerek:

— Şunu da aradan çıkaralım da, âdet yerini bulsun! deyip bir kâğıt gösterdi.

— Ben okurken, diyordu, ağzımdan çıktığı gibi siz de tekrarlıyacaksınız, kelime kelime söyleyeceksiniz... Hiç lüzumu yok amma, ne olur ne olmaz, bu noktayı da unutmuş olmalıyım.

Ağır ağır okumağa başladı:

«Velinimeti biminnetimiz, şevket-simat efendimiz hazretlerine kemali sıdk ve ubudiyetle merbut olduğuma, her hangi bir suretle şer ve mefsedetle işgal etmeyeceğime ve bu makule kesana ülfet eylemeyeceğime. Avrupaya firar etmiş kimseler ve cerait ve resaili me'üne neşreyliyenlerle zinhar muhabere ve münasebette bulunmayacağıma vallah, billâli, tallah...

Hacı bey, tane tane okurken, biz de ağzından çıktığı gibi tekrarlıyorduk.

Kanarya, mahalle mektebinde olduğu gibi, yere diz çöküp, ellerini üstüne koyup, öne arkaya sallanıyor, kelimelerin hiç birini doğru dürüst söyleyemiyor, kızarıp bozarıyordu.

Bu parti de savulmuştu.

Hacı beyi sokak kapısına kadar indirdik. Basamaktan çıkmasıyla kaybolması bir oldu.

★
Enişte ile Agavni, toz toprağa mülemma, kan ter içinde, soluk soluğa geldiler.

Enişte, kapıdan girince, pembemiz nerede? diye beni ararken:

— Oh, oh, pehbarékallah, maşallah, cümlelerinizi dünya gözü ile gördüm. Geçmiş olsun, gözümüz ay-

dın! diye ellerini birbirine vuruyor, Agavni, sofanın tam ortasında:

— Papaza haber edin; can üstündeyim, ölüyorum! diye yerden yere atılıyor.

Enişte, yakayı kurtardığımızı. biz bize olduğumuzu anlayınca, derhal vücutuna bir ciddiyet, tavrına bir tahakküm takınarak, emreder gibi:

— Çocuklar, diyordu, lâklakiyatın sırası değil. Aile dostumuz, yarı şefikimiz Molla beyefendi, bahçe kapısının dışında beklemede... Müşarünileyhin lûtf ve keremi ile ve dolgun maaşla, Postanei âmireye tayinim derdest; hazreti içeri alalım, izzet, ikram eyliyelim, elimizden gelen hürmet ve tâzimi deriğ eylemiyelim.

Agavni, ah, of arasında haykırdı: — Tabanın altını bile yalayalım!

Enişte, hiddetli hiddetli söylüyordu:

— Bugüne bugün, hidematı saltanatı seniyede, lihne âğartmış, mütemayız rütbe celilesini ihraz etmiş bir herifim. Ehibba ve eviddam bulunmaz mı? Haneî fakiri ziyaret etmeleri müstebat mı? Eşim, dostum evime gelmiyecekler mi? Fimabat birinizi dinlemeyeceğim; zatı şerifi şimdi getiriyorum.

Agavni:
— Hanımımı, eniştenin dediğini yap, Topaç bey, kıyakına adammış, pabucunun kösesine kadar erkekmiş. Bugün başıma gelenleri anlartırsam, bana hak verirsiniz! diye enişteye yarıdıklık ederken, haykırdım:
— Belâyı başımıza yeniden mi davet edeceğiz? Gelen adamlara, Necatî hiç tanııyoruz dedik; Fener-

bahçeye, Çamsakızı ile ve Molla beyle beraber geldiğini söyledik. Şimdi buraya getirip evi tekrar mı bastıracağız?

Bu sözleri bitirmeme kalmadan enişte, ok yılanı gibi, kapı aralığından, dışarı kaydı; gitmesile gelmesi bir oldu.

Molla bey, o saniye sırta kadem basmış.

Enişte:

— Şimdi beğendiniz mi yediğiniz naneyi? Gördünüz mü başımıza geleni?.. Desenize zatı melek hasletin başına dert açtınız, felâketine, perişanisine sebep olacaksınız... Demek artık hazreti ziyaretten mahrumum; hembezmi ülfeti olamıyacağım... Demek bütün tedabir ve istihzaratım, amâl ve niyatım, hebaen mensura olup gitti... Hayıf, sathezar hayıf!.. O fitne kumkuması çarebru ile Molla beyin ne münasebeti mevcut? Bu kuyruklu yalamı uydurmağa ne sebep var?

Karsıdan Kanarya: (Niçin Topacı çevirdin?) der gibi, yüz buruştuyordu, enikonu canı sıkılıyordu.

Agavni, başına gelenleri anlattı: Ayşe hanımın sıkıştığı iki mecidiye, avucunda olarak, ilk tesadüf ettiği bir muhacir arabasına atlamış; doğru Erenköyü...

Arabacı, Çerkes Hasip Paşanın kapısına kadar arabayı yanaştırmış... Allahtan olacak, paşa, arkasında gelcek, bahçede sokak kapısının yanına, çam dikiyormuş.

Paşa, Pembe ismini duyar duymaz yüzü gülerken, Agavniyi bir kameriyenin altına sokmuş.

Agavni; (Paşam, demiş, efendime bir beyanım var. Pembe hanım tarafından teşrif ediyorum).

(Hani Pembenin mektubu?) derken meselenin içyüzünü anlar anlamaz, o anda, kudurmuş bir avırcı gibi gözleri evinden fırlayarak, azgın danalar gibi bağıra bağıra, işitilmedik küfürler savura savura, Agavniyi öyle bir kovuş koğmuş ki...

Hattâ bahçıvanları, uşakları, birbirine katmış:

— Uykuda mısınız, kör müsünüz? Yankesici midir, hırsız mıdır, sokanın dilenci karıları, içeriye kadar giriyor.. Bir daha bu kariyi gördüğünüz yerde, Allah yarattı demeyin, sopayı, odunu basın...

Biçare Agavni, kendini arabaya zor atmış; çala kamçı stürdürmüş...

Ülfet beyin köşkünün önüne gelinceye kadar yarım saatten fazla vakit geçtiği halde hafakani, helecanı, hâlâ üstünde...

— Bir dakika...Topa vuracağız!..

(Devamı var)

bir çalgıcının seyahati

cizen: BÜLENT SEREN

DELİCİ, MARGOT VE ANASINI GETİRECEĞİNİ VAAD EDEREK, ORTADAN KAYBOLUNCA, ALFRED VE OTELCİNİN KARISI KONUSMAYA DALMIŞLARDI...

40

AH MÖSYÖ! KISMETİNİZ DE PEK AÇIKMIŞ... MARGOT KADAR GÜZEL BİR KIZ BULUNMAZ... KÖYÜMÜZÜN BÜTÜN DELİKANLILARI BU KIZIN ÜZERİNE TİTRELER...

BELLİ, BELLİ... BÜTÜN DELİKANLILARIN TİTREMESİNDEN KIZA DA BUZ GİBİ BİR SOĞUKLUK GELMİŞTİR!

HAYIR! HAYIR! MARGOT PEK SICAK KANLIDIR... AH, AH... İŞTE GELİYORLAR!

TANISTIRAYIM: HENÜZ İSMİNİ ÖĞREMEMEDİĞİM NAZİK MÖSYÖ!...

KAVINVALDENİZ MADAM GREN!

TEŞEKKÜR EDERİM! BANA EN GÜZEL KIZINI ZEVCELİĞE VEREN BÖYLE BİR KAYIN VALDEYE MALİK OLDUĞUMDAN KENDİMİ BAHTİYAR ADDEDİYORUM!...

BEN DE KIZIMA SİZİN GİBİ NAZİK BİR KOCA BULUNDUĞUNA NE KADAR SEVİNİYORUM BİLEMEZSİNİZ... ADINIZ ?...

ALFRED MÜLLER!

AMAN NE KADAR GÜZEL İSİM!...

ŞİMDİYE KADAR HİÇ EVLENDİNİZ Mİ?...

ASLA MADAM! HATTÂ EVLENMEĞE DE HİÇ NİYETİM YOKTU... LÂKİN MADAM LOKANTACI, MATMAZEL MARGOT'U ÖYLESİNE METHETTİ Kİ, AĞZIMIN SUYU AKTI... GÖRÜYORUM, YALAN SÖYLENEMİŞLER... MATMAZEL MARGOT, HÂRİKA GÜZEL!

DEMİK Kİ MESUTSUNUZ... OH MÖSYÖ, NE KADAR İYİ! BİZ DE ZATEN BÜTÜN KONU KONSUYA MÜJDEYİ, BURAYA GELİRKEN YETİŞTİRMİŞ, KENDİLERİNİ YARINKİ NİKÂHA DAVET ETMİŞ DURUMDAYIZ!...

EYVAAAH!... SABAHLEYİN ERKENDEN SIVISAMAZSAK HALİMİZ DUMAN OLACAK!

MÖSYÖ, SU KISA GÜNDE, SİZE YAPTIĞIM BÜYÜK İYİLİKLERİ NE KADAR TAKDİR EDİYORSUNUZ KİMBİLİR?...

BUNU, BUGÜNKÜ YEMEK PARALARINIZI VERDİKTEN MAADA, YARINKİ DAVETLİLERE BURADA ZİYAFET ÇEKEREK KARŞILAYACAĞINIZDAN EMİNİM!...

EYVET, HEMEN YATMALISINIZ... RAHİP YARIN SABAH ERKENDEN GELİR ÇÜNKÜ...

ELBETTE... VAKİT GEÇ OLDU... ARTIK YATAYIM BEN!...

GECENİZ HAYROLSUN MÖSYÖ... YARIN GÜZELLER GÜZELİ KARINIZLA BİRLİKTE YATACAGINIZ! UNUTMAYINIZ...

TEŞEKKÜRLER SEVGİLİ MADAM!... İYİ GECELER!...

DEVAMI VAR

— 63 —

Bir kere beğendiği apartmanlara verecek parası yoktu, ikincisi zaman zaman kendisini çok yalnız hissediyordu. Öyle anlarda oda arkadaşıyla konuşmak hakikaten iyi bir şeydi. Paul meselesinde de bu daha emniyetliydi. O, Caroline'in böyle bir şeyi yaptığını açıklamadığı takdirde, genç kıyla zorla yatmağa kalkacak tip bir erkek değildi. Fakat aradan bir sene geçmiş ve bu cinsiyet meselesi Paul için hissî bir hal almağa başlamıştı. Caroline de kabil olduğu kadar münasebetlerini tehlikeli bir hale sokmamağa çalışıyordu. Onun için ekseri yalan söyler, «Bu akşam Gregg'in arkadaşı var,» derdi. Veya «Gregg bu akşam erken yatmak istedi...» Paul anne ve babasıyla oturuyordu, onun için Caroline'i götürceği bir bekâr apartmanı da yoktu. Bu yüzden genç kıyı gezmeğe götürdükten sonra, holde onu kısaca öpmekle iktifa ederdi. Genç kıy onun takınacağı tavrı evvelden bilirdi, bu yüzden de Paul'la sevişmek cazibesini kâvbetmişti.

Paul'u severdi, hakikaten severdi, ona iyi davranmağa da çalışıyordu. Fakat genç adama ne verebilirdi ki? Arkadaşlık mı? Fakat Caroline haftada iki defa buluşmalarının Paul'u hem memnun ettiğini, hem de üzdüğünü biliyordu. Tabii, genç adam onu kaybetmekten, bu şekilde görmeğe de razıydı. Başka kızlarla da dolaşıyordu, fakat onların hiç birine de âşık değildi.

Evet, ne verebilirdi o Paul'a? Aşk? Şehvet? Belki başka bir erkek vaziyeti bu şekilde idare ettiği için ona kızardı. Bir başkası da belki onun aradığı masum bir bákire olduğunu zannedirdi. Fakat Paul onun hakkında uzun müddet oturmak niyetinde olduğunu anlamıştı. İçi büsbütün sıkıldı. Tatlı tath konuşmak, sonra da on beş dakika kadar kendini öptürmek istemiyordu. Paul'u pöndermek, elektrikleri söndürüp başını yastığın altına sokmak ve hüngür hüngür ağlamak arzusun daydı.

Caroline neden olduğunu bilmeden Paul'a gayet kuvvetli bir içki hazırladı. Bir bardağı kendisi için de viski koyduktan sonra, bunları odaya götürdü. Sonra divana Paul'ün yanına oturdu. «Şerefine.»

Paul da, «Şerefine,» diye tekrarladı. «Vay, vay, vay!»
— «Çok mu sert?»
Paul, «İyi» dedi. «Fakat sana içki hazırlamasını da öğretmem lâzım.»

Caroline düşünceli düşünceli cevap verdi. «Her şeyin doğrusunu biliyorsun. Öyle değil mi?»
Paul memnun memnun, «Senden daha iyi içki hazırlarım,» diye güldü. Bu akşam neşesi üstündeydi. Caroline'in tam aksı... Paul uzanarak genç kıyın saçlarını karıştırdı. «Yanıma biraz sokul. Bu akşam kendimi çok yalnız hissediyorum.» Caroline ondan büsbütün uzaklaş-

canlı bir romandı bu, şu anda da Caroline eserin sonunda ne olduğunu merak ediyordu. «Keşke romanı yanıma alsaydım,» diye düşündü. «Eve gidince yatağa girer, uyuyuncaya kadar okurdum.»

Paul, «Üşüyorsan ceketimi vereyim,» dedi. «Veya istersen bir taksiye binelim.»

Caroline, «Taksiye binelim,» diye cevap verdi. Hiç olmazsa apartmanına çabucak dönecekti. Canı o kadar sıkılmağa başlamıştı ki, ağzını açıp bir tek kelime bile söylemek istemiyordu.

Kapıda elinde anahtarla bir an durdu. Paul, «Ben de gelebilir miyim?» diye sordu.

Caroline Paul'a o kadar meşgul değildi ki... «İster gelsin, ister gelmesin,» diye düşündü. Can sıkıntısı bir arkadaş gibiydi, neredeyse onunla konuşabilecekti Caroline... Bir ay önce Paul'u apartmana davet etmişti, şimdi de genç adam arada sırada eğlence dönüşü bir kaç dakika onunla beraber oturuyor, sonra evine dönüyordu.

«Gel bari,» dedi.

Elektrikleri yaktı, Paul onun mantosunu çıkarmasına yardım etti. Sonra da paltoyu götürüp astı. Caroline, «İçki ister misin?» diye sordu.

Paul pek memnun olmuştu. «Evet. Eğer varsa viskiyle soda. Hafif olsun. Bu akşam bir hayli içtim zaten.»

Caroline düşünüyordu. «Ben de çok içtim galiba... O kadar yorgunum ki.» Mutfağı karıştırdı. «Kusura bakma Paul, soda yok. Su ister misin?»

— «Evet.» Paul divanlardan birine yerleşerek, bir sigara yaktı. Yatağın baş ucundaki radyoyu karıştırarak, klasik muzik çalan bir istasyon buldu. Caroline onun apartmanında uzun müddet oturmak niyetinde olduğunu anlamıştı. İçi büsbütün sıkıldı. Tatlı tath konuşmak, sonra da on beş dakika kadar kendini öptürmek istemiyordu. Paul'u pöndermek, elektrikleri söndürüp başını yastığın altına sokmak ve hüngür hüngür ağlamak arzusun daydı.

Caroline neden olduğunu bilmeden Paul'a gayet kuvvetli bir içki hazırladı. Bir bardağı kendisi için de viski koyduktan sonra, bunları odaya götürdü. Sonra divana Paul'ün yanına oturdu. «Şerefine.»

Paul da, «Şerefine,» diye tekrarladı. «Vay, vay, vay!»
— «Çok mu sert?»

Paul, «İyi» dedi. «Fakat sana içki hazırlamasını da öğretmem lâzım.»

Caroline düşünceli düşünceli cevap verdi. «Her şeyin doğrusunu biliyorsun. Öyle değil mi?»

Paul memnun memnun, «Senden daha iyi içki hazırlarım,» diye güldü. Bu akşam neşesi üstündeydi. Caroline'in tam aksı... Paul uzanarak genç kıyın saçlarını karıştırdı. «Yanıma biraz sokul. Bu akşam kendimi çok yalnız hissediyorum.» Caroline ondan büsbütün uzaklaş-

Genç Kız

Yazar:
RONA JAFFE
Çeviren:
GONUL SUVEREN

tı. «Ben de kendimi çok yalnız hissediyorum.» Dramatik bir tavır takınmamağa da çalışmıştı. Fakat bu sözleri söyler söylemez kendisini büsbütün yalnız hissetti.

— «Öyleyse yanıma gel.»

Genç kıy divanın kenarına ilişmiş, ellerini de birbirine kenetlemişti. Başını salladı. «Bana bir şeyler anlat.»

— «Pekâlâ.»

Caroline elinde olmadan güldü. «Hiç olmazsa «Ne anlatayim?» demedin. Zira çok kimse «Bana bir şeyler anlat,» deyince hemen, «Ne anlatayim?» diye sorar.»

Paul, «Ama ben herkes gibi değilim ki,» diye cevap verdi.

— «Senin hiç canın sıkılmaz mı?»

— «Bazan.»

— «Peki, o zaman ne yaparsın?»

Paul omuzunu silerek içkisinden bir yudum aldı. «Kabil olursa yatar uyurum. Benim canım, çok çalışıp, fazla yorulduğum zaman sıkılır.»

Caroline, «Biliyor musun,» dedi. «Gregg geldiği zaman eğer uyanıksam onunla karşılıklı oturup süt içiyor ve durmadan konuşuyoruz. Sonra saate bir bakıyorum, dört buçuk olmuş.»

— «Enteresan bir kız olmalı Gregg.»

— «Öyle... Son derecede de nüktedan. Fakat mesele o değil. Neden biz sabahın üçünde son derecede ciddi oluyoruz. Gayet mühim meselelerden, kendimizden ve hayattan bahsediyoruz.»

— «Peki, gece yarısı hayat hakkında neler keşfediyorsunuz bakalım?»

Caroline, «Hiç bir şey,» dedi. «Bütün mesele de o ya.»

Paul, «Sana kendin hakkında bir şey söyleyebilir miyim?» diye sordu.

— «Tabii...»

— «Sen her şeyi çok ciddiye alıyorsun.»

— «Ben mi?»

Paul içkisinin mühim bir kısmını içmişti, eskisi kadar kati ve belirli şekilde de konuşmuyordu. «Neden her şeyi bu kadar ciddiye alıyorsun? Sonunda ne olacak? İnsanın işini sevmesi iyi bir şeydir. Her kıy da evleninceye kadar çalışabilir. Fakat senin işin yirmi dört saat kafandan çıkmıyor. Sen işinle birlikte yaşıyorsun âdeta. İşini eve getiriyor, ofis siyaseti hususunda endişeleniyor, Miss Farrow'u da unutamiyorsun. Bana kalırsa, ileride Miss Farrow'un yerine geçmeği istiyorsun.»

Caroline itiraz etti: «Evet.»

— «Neden? Miss Farrow gibi olmak için mi? Soğuk, suratsız bir kadın!»

Caroline güldü. «Benim ona benzebileceğime inaniyor musunuz?»

— «Sen çok harissin... İşin fenası. Yel değirmenleriyle mücadele edip duruyorsun. Eğer istidatlı bir opera şarkıcısı veya bir ressam olsaydın, o zaman bunu anlardım. Bir artist veya bir dahi elinde olmadan bazı şeyler yapar. Fakat sen üçüncü sınıf bir yayınevi için kendini harap ediyorsun.»

Caroline alınıyordu. «Üçüncü sınıf değil işte...»

— «Bana söylesene sen, işinden çıktıktan beş dakika sonra başka

bir kıyın vazifeni aynı mükemmellikte yapamıyacağını mı zannediyorsun?»

Caroline, «Madem bu gece birbirimizi hakaret ediyorum,» dedi. «Ben de sana Clarence Darrow gibi meşhur bir avukat olmadığımı hatırlatayım. Fakat bu senin işinle yirmi dört saat meşgul olmana, büro haricinde hukukî meselelerden bahsetmene mâni olmuyor. Şu anda baro imtihanlarına hazırlanan bir sürü genç var. Belki bunlar bir iki sene sonra senin elinden müvekkillerini alacak.»

Paul, «O başka,» diye cevap verdi.

— «Neden başka?»

— «Bu benim mesleğim, hayatımın mühim bir kısmı. Bu işi yapmazsam ne olurum? Malî vaziyetimi bağı... Ya aç kalırım, veya eğlenceyle vakit geçiririm. Bu iki ihtimal de hoşuma gitmiyor.»

Caroline, hiddetle, «Benim için de aynı,» dedi. «İşim olmazsa ne yapacağım? Port Blair de oturup, tırnaklarımı boyıyacak ve bir koca mı bekleyeceğim? Bin dokuz yüz senelerinde değildi. Kızların da bir şeyler yapmaları lâzım.»

Paul, «İstersen evlenebilirsin,» diye mırıldandı.

Genç kıy yanlış bir şey söylemek için kendini güç tutarak, içkisinden bir yudum aldı. Paul'ün bununı söylemesi kolaydı, herkes onun çok bekenilen bir kıy olduğuna kanıydı. Öyle ama, Caroline'in sevdiği bir kimse yoktu ki...

Paul, «Biraz gayretle,» diye devam etti. «Ben bile seninle evlenebilirim.» Sesinin tonu hem şakacı ve hem de romantikti, içkinin tesirinden kelimeleri hafifçe yayarak konuşuyordu. Fakat Caroline Paul'ün sarhoş olduğu zaman bile zekâsından, nezaketinden ve kendini korumaya arzusundan hiç bir şey kaybetmediğini de anladı. Paul Caroline'in cevabını bekliyordu. Genç kıy işi şakaya aldığı takdirde, o da sanki bir nükte yapmış gibi, hareket edecekti. Fakat Caroline ona kendisine sevdiğini söylediği takdirde, hemen diz üstü kökecek ve evlenmelerini te... edecekti. Caroline, «Ne kolay,» diye düşündü, «Ne kolay.»

Caroline cevap verince, Paul «Sen evliliğe henüz hazır değilsin,» diye mırıldandı. «Bu şekilde yaşamaktan memnunsun.»

Caroline kendi kendine, «Memnun mu?» dedi. «Memnun mu? Sevi sevmiyorum, işte bütün mesele bu...» Fakat genç adama hiç bir şey söylemedi.

Paul devam etti: «Bu çalışma hayatı hâlâ hoşuna gidiyor. Fakat cıkkatlı olmalısın. Bu bir nevi tuzak da sayılır.»

(Devamı var)

Reklâmcılık — 4941 - 201

KOMİSER
OSMAN

TURHAN
SELÇUK

KUŞERO'YA
KARŞI

KOMİSER OSMAN VE
MUAVİNİ FETİULLAH
KÖYDEN UZAKLAŞIRLAR.

ŞİMDİ BİR KAÇ DA
SOYGUN YAPIP ADIMI-
ZI YAYMAMIZ LAZIM
BU TOPRAKLARA

OSMAN, SARP BİR
GEÇİDE VARDIKLA-
RINDA MOLLA VER-
DİRİR. VAHŞİ GÖRÜ-
NÜŞLÜ, SARP KAYALAR-
LA ÇEVRELİ BU ARAZI
ONLARI OLDUKÇA YOR-
GUN DÜŞÜRÜMÜŞTÜR.

ŞEHRE İN-
MEK İSTEYENLER
BURADAN GEÇMEĞE
MECBURLAR. BARI ELİ-
MİZE İSTEDİĞİMİZ GİBİ
BİRİNİ DÜŞÜREBİLSEK

KOMSERİM ŞAKA
YAPMIYORSUNUZ YA?..
BİR POLİS NASIL
ADAM SOYAR?

YALNIZ KÖTÜ KİŞİLERİ SOYACAK,
ALDIKLARIMIZI FAKİRLERE DAĞI-
TACAĞIZ... ŞANŞIMIZ VAR
BUĞÜN. SU TOZ BULUTUNUN
ARDINDAKİ MUHAKKAK ARA-
BADIR.

KAFASINA KOMUŞ SAHİ-
DEN. ADAM SOYACAK!
NE BİÇİM POLİSLİK
BU?!

ŞAKA EDİYOR. HERHAİDE
ARAMA TARAMA
YAPACAK.

DUUUUR!

NE VAR HASSO?
NE OLUYOR,
NİYE DUR-
DUN?

ASAĞI İN ORDAN ARABACI!.. HER-
KES DIŞARI ÇIKSIN!..
İTAAT ETMİYENİ, OYUNA SAPA-
NI ZİMBALARIM.

OSMANIN KATI'İ
VE GÜR SESİ,
HEYBETLİ VÜCU-
DU UMULAN
TESİRİ YAPAR.
ARABADAKİLER
DIŞARI UĞRARIYAR.

BRE, ALTI KADIN-
LA NASIL SİĞİSTİN BU
ARABAYA?!
KİMSİN SEN?

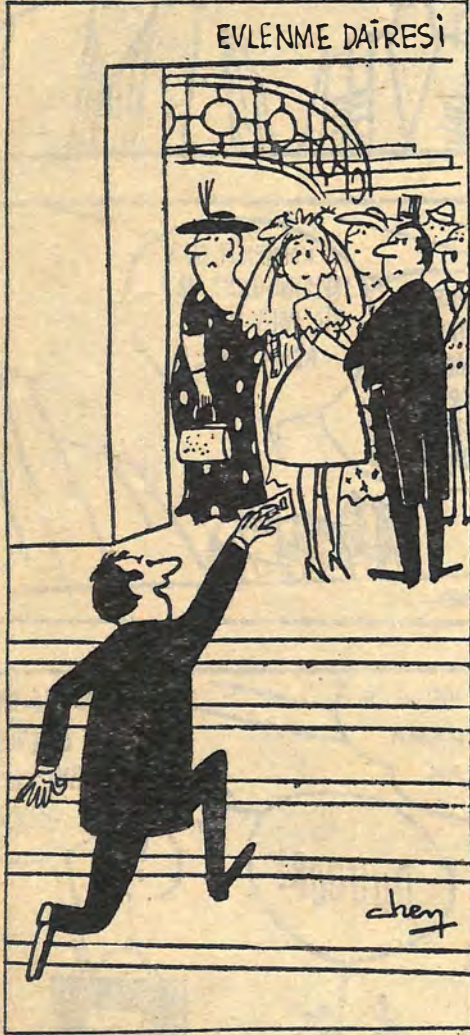

ONİKİ KÖYÜN AĞASI, KU-
ŞERONUN DA DOSTU-
YUM. BU HAREKETİNLE
ÖLÜMÜNE İMZA
ATTIN.

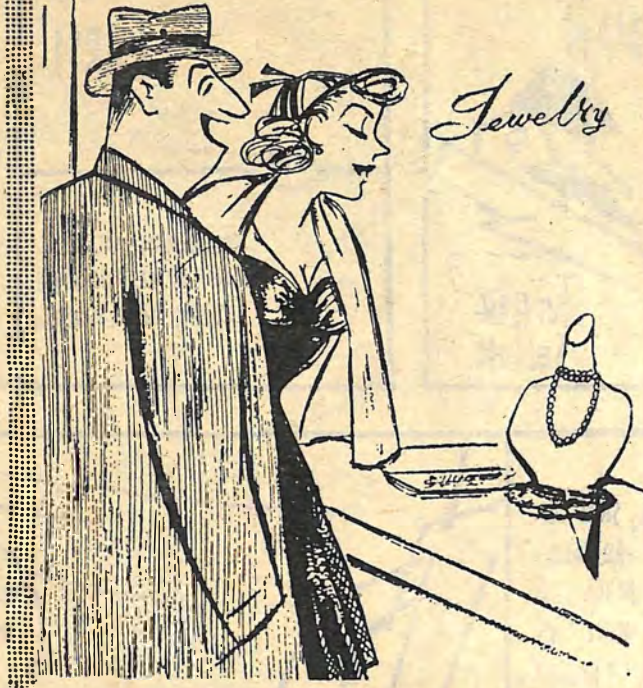

DEVAMI VAR

Dünya Karikatürleri

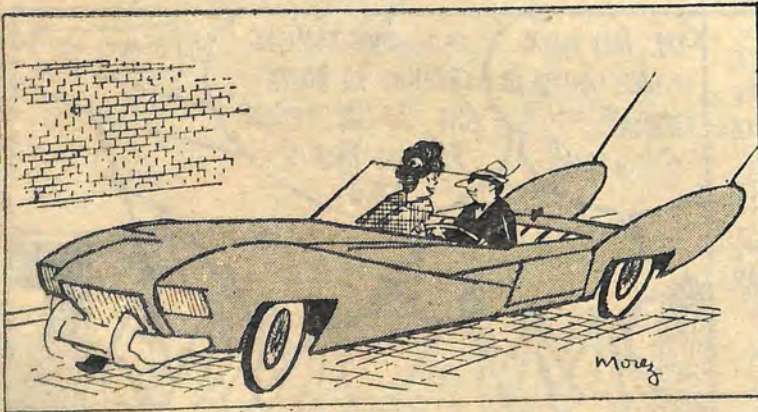
-JÜLYEET... HAYIR DE, HAYIR... PİYAN-
GODAN BÜYÜK İKRAMİYE KAZANDIM!

-VAZGEÇ KARICIĞIM.. BAKSANA BUZ KIRIKLARI
GİBİ TAŞLAR... GÖĞSÜNÜ ÜŞÜTÜRSÜN !..

-DEMEK KOCAMI TANIMIYORSUNUZ... GÖZLÜKLÜ,
PAPYONLU VE DAİMA ŞEMSİYELİ BİR ADAM !

-KUZUM KOCACIĞIM, ROZİTALARIN ÖNÜNDEN
GEÇERKEN UZUN BİR KORNA ÇAL !..

-BEN Mİ ?.. HİÇ EVLENMEDİM,
BİR KUŞ GİBİ HÜRÜM !

HÜNER GÖSTERMENİZE LÜZUM YOK!

PIVALE
NEFASETİN
GARANTİSİDİR

22
2

Sedat Reklam

PIVALE
Adı..
Ağız Tadı...

Sedat Reklam - 85 - 202

**Reklâmlar için en iyi vasıta
Gazete ve Dergilerdir.**

*Gazete ve Dergiler için de
en güvenilir aracı*

*Yeni açılan Erzurum ve Diyarbakır
Şubeleriyle*

Basın ilân Kurumu'dur.

GENEL MÜDÜRLÜK : İSTANBUL, Türk Ocakı Cad. No. 1 Kat 3
Telefon: 22 43 84 — 22 43 85

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İSTANBUL, Türk Ocakı Cad. No. 1 Kat 3

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ANKARA, Ulus İşhanı «E» Bloku Kat 2
No. 41 Telefon: 10 58 17 — 10 57 87

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İZMİR, İkinci Kordon Mimar Kemalettin
Cad. Küçük Kardağlı Han Telefon: 23911

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ADANA, Abidin Paşa Cad. Remo İşhanı
No. 46

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : BURSA, İnönü Cad. Aysan Han No. 20
Telefon: 2532

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : DİYARBAKIR, İnönü Cad. İşmenhan
kat 2, No. 22

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ESKİŞEHİR, Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ERZURUM, Belediye Binasında.

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : KONYA, Müze Caddesi işçi Sigortaları İşhanı
kat 2 No. 8 Telefon: 1880 - 75

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ZONGULDAK, Amele Birliği Pasajı No.
15/16 Telefon: 2038

Basın - 20259 - 203

KAZOVA nin

Sis perlon
60 denye

Radar Reklam - 32

Çorapları
hususiyeti
itibariyle
en iyi en
ekonomik
çoraplardır.

Türkiyede
taklidi
yapılamayan
60 DENYE
KAZOVA
SİS
çorapları
Liseli
Üniversiteli
ve bütün
Çalışan
Hanımların
emrindedir.

Kazova
Giyimde zerafet yaratır

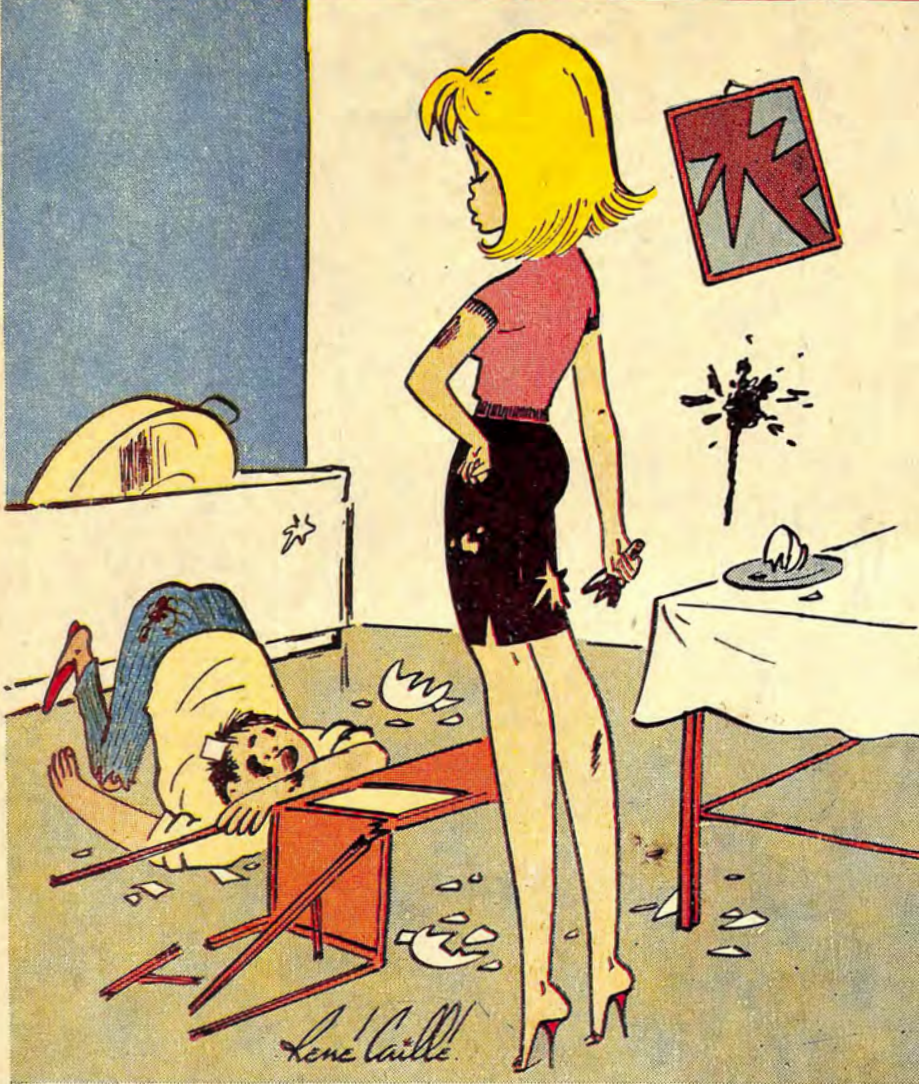
Mamullerimizi Kazova Mağazalarından
ve Büyük Vuhafihçilerden İsrarla Arayınız

İlançılık - 8434 - 204

Soğan, sarmısak, ve tütün kokuları ile ağız ve vücuttan intişar eden nafoş kokuları izale eder Ağızda eritilen tabletler latif bir rayiha bırakır.

**KLOROFILLİ
Mental
TABLETLERİ**

AKHAKA

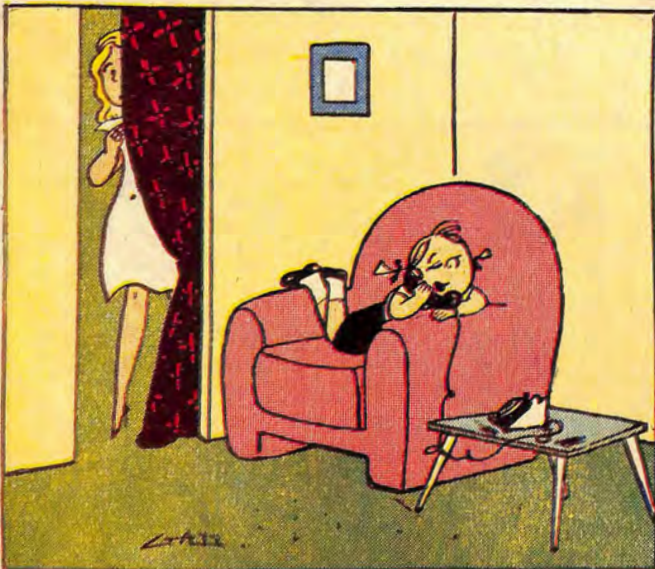
-ÇOK ŞÜKÜR, DÖĞOL'E OY VERMEKTE ANLAŞTIK!

-YAPMA GÜZELİM, ÇEKİP Gİ-
DERSEM PİŞMAN OLURSAN!

-SİZ AŞAĞI KATTAKİ KOMŞUMUZ MU-
SUNUZ ?.. BU SAATDE KAPIMIZI ÇAL-
MAK NERDEN AKLINIZA GELDİ ?

-HAYIR, BEN KIZKARDEŞİYİM... AMA "ŞEKE-
RİM" DİYE KONUŞMAYA DEVAM EDİNİZ !..

-İŞTE CANIKOM, EVLENMENİN BAŞLICA SEBEP-
LERİNDEN BİRİ : BÜTÜN ÇORAPLARIM BU HALDE !